

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM VE İKTİDAR İÇİN



HALK CEPHESİ

• Dünya
Proletaryası

• Hasat
Zamanı-2

• Kent
Savaşlarına
Hazırlık

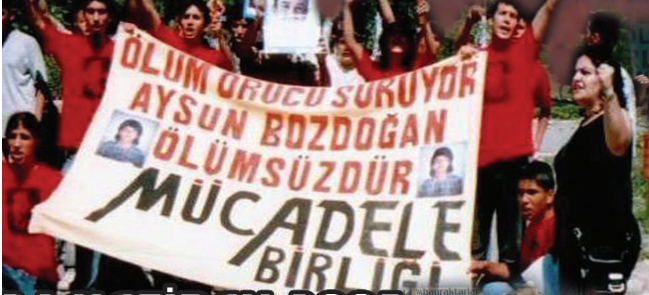
• Ölüm Orucu
Eyleminin
Tarihsel
Önemi

• Aysun
Bozdoğan
Eylemlerle
Anıldı

• Mercan
Savaşçıları
Ölümsüzdür



**29 HAZİRAN
İSTİKLAL CADDESİ**



**26 HAZİRAN 2005
ADANA**



**27 HAZİRAN 2005
İZMİR**



**26 HAZİRAN 2005
TAKSİM**

DÜNYA PROLETARYASI

Kapitalizmin gelişmesi ve sermaye birikiminde artış demek, proletaryanın da büyümesi anlamına gelmektedir. Bu büyüme, belli alanlardan, dünyaya doğrudur. Kapitalizm görüldüğü her yerde proletaryanın varlığını öngörür. Çünkü kapitalizm ancak ücretli emeğin sömürülmesiyle varolabilir. Bu anlamda ücretli-emeğin kaldırılması, kapitalizmin de ortadan kaldırılması anlamına gelir. Fakat bundan önce, proletarya, kapitalizmin maddi zeminlerinin gelişimine bağlı olarak, dünya çapında büyümeye devam eder. Bu büyümenin hangi noktaya geldiğinin öncelikle saptanması gerekir.

Evrimi kabul eden, kapitalist üretimin de evrimsel gelişmesini kabul eder. İlkel sermaye üretiminden mali-sermaye çağına gelişi, bir dizi ekonomik-toplumsal dönüşümü içeren uzun bir tarihsel süreçtir. Feodalizmin kapitalizme dönüşümü ve kapitalizmin egemenliği bir dizi çağ açıcı devrimleri gerektirdi. Tarihsel dönüşüm (bir toplum biçiminden başka bir toplum biçimine geçiş) bir anlık bir eylem değil, uzun bir alt-üst oluşlar sürecidir. Bir dizi ekonomik dönüşümden sonradır ki, yeni ekonomik biçim, eskinin yerini alır. Ancak her tarihsel dönem, bir önceki dönemin genel koşullanmışlığı içinde gelişip-güçlenebilir. Bu anlamda, yeni dönem kendi temellerine kavuşana dek, bir önceki dönemin temelleri üzerinde iş görür. Yeni tarihsel dönem, iş göreceği kendi malzemelerini yaratana değin, tarihin kendisine sunduğu malzemelerle iş görmek zorundadır. Dönüşüm bir anlık bir iş değildir. Bunun genel koşullarının tarihsel olarak oluşması gerekiyor.

Biz, dünya kapitalizminden söz ederken, kapitalist üretimin ekonominin tüm dallarında, ulusal ekonomilerin tüm kolla-

rına egemen olduğunu, bu egemenliğin tüm dünyada gerçekleştiğini, bunun büyük bir tarihsel dönüşüm olduğunu belirtiyoruz. Fakat, yine de, kapitalizmin, kapitalist üretim biçimi olarak aşamayacağı sınırlar var. Somutlarsak, kapitalizm büyük bir iş bölümü olan kent-kır ayrımını ortadan kaldıramaz. Tersine en uç noktaya götürür. Kırın kente bağımlılığı; kentin kır üzerindeki sömürüsü ve egemenliği iyice güçlenir. Ancak kapitalizmin maddi koşulları sonuna kadar gelişmeye zorlanarak, kent ile kırın yeni ve daha üst düzeyde birliğinin kurulabilmesinin maddi koşullarını hazırlar. Ama ondan önce ekonomi kent ve kır arasında bölünmeyi sürdürür.

İşbölümüne bağlı olarak, kapitalist üretim, kırdan ve sanayide ayrı gelişim gösterir. Süreç sonunda, kapitalist üretim, ulusal ekonominin tüm dallarına egemen olur. Kapitalist ekonominin sağladığı ekonomik birlik, iş bölümüne, kent ile kırın ayrımına dayanır. Bu nesnel temele bağlı olarak kent-sanayi proletaryası ve kır-tarım proletaryası ortaya çıkar. Demek “sanayi proletaryası”ndan ve “kır proletaryası”ndan söz ederken; öznel olarak yaptığımız bir ayırmadan değil, nesnel temelleri olan bir gelişmeden bahsetmiş oluyoruz. Sanayi üretimin ve tarımsal üretimin birbirinden farklılığı, proletaryanın bir arada bulunma, örgütlenme ve davranış farklılığına etkide bulunur. Kent ve kır proletaryası “ücretli emekçi” olma niteliğiyle bir sınıftır. Fakat ekonomik gelişmenin eşitsiz gelişmesine bağlı olarak, proletarya da kendi içinde eşitsiz gelişir. Tarım proletaryası, daha yoksul olmasına ve daha kötü koşullarda çalışmasına rağmen; dağınıktır, sınıfsal davranış olarak sanayi proletaryasına göre daha gevşektir. Bu nedenle, toplu bir arada bulunuşu, disiplini, örgütleni-

Proletarya kapitalizmin getirdiği bölünmüşlüğü aşmış, “dünya proletaryası” olarak davranabilir. Kapitalist ekonominin dünya genelindeki egemenliği, kapitalizmin tekele kapitalizm aşamasına ulaşması ile birlikte tekellerin dünya egemenliği ve bu temelde farklı ülkelerdeki proletaryanın birbirine bağımlılığı, ücretli emekçilerin kurtuluşunda ortak hareket etmesini getirmiştir. Proletaryanın enternasyonal dayanışması, örgütlenmesi ve mücadelesi bu temel üzerinde hareket etmiştir. Böylesi bir nesnel temel olmaksızın, uluslararası proletaryanın aynı sınıfsal durumu olmaksızın ve amaç birliği olmaksızın, proletaryanın enternasyonal hareketinden söz edilemezdi. Emek-sermaye ilişkisi her yerde aynıdır. Bu da, emeğin sermayeye karşı ilkelerinin her yerde aynı biçimde formüle edilmesini getirir. Proletarya, ilkeler yönünde olsun, aynı amaç yönünde olsun ve aynı yönde pratikte birlikte hareket eder.

şi ve sanayinin has ürünü olması, sanayi proletaryasını devrimin öncüsü durumuna getirir. Kapitalist üretimin ekonominin tüm dallarında gelişmesi ve egemen hale gelmesiyle, proletaryanın da sayısı artar, büyür. Kapitalizmin kendi mekanizmaları tarafından eğitilir, örgütlenir ve birleştirilir.

Kapitalizm ilk önce belli ülkelerde (Avrupa'da) gelişip, egemen olmuşken, zamanla dünyaya doğru yayıldı. Kapitalizm gittiği sömürge ülkelerin ekonomilerini önce böldü ve sonra çözülmesini sağlayarak kendi üretim ilişkilerini oralarda da egemen hale getirdi. Kapitalist ekonominin gelişimi, toplumsal yapıyı çözmüştür. Üreticiler kitlesel olarak mülksüzleştirilmiş, sonuçta kapitalist üretimin gerektirdiği ücretli-emek bolca sağlanmıştır. Eski toplumsal yapının çözülmesi sonucu, proleterleşme süreci de bir eğilim olarak gelişmeye başlamış; toplumda küçük mülk sahipleri, köylülük çözülmeye başlamış, buna karşın proletaryanın sayısı, gücü ve toplumsal ağırlığı artmıştır. Böylece tüm ülkelerde, tüm kıtalarda proletaryanın sayısı çok büyük rakamlara ulaşmış; gelişmiş kapitalist ülkelerde nüfusun çoğunluğunu oluştururken, bağımlı kapitalist ülkelerde ise nüfusun önemli bir kesimini oluşturmuştur. Tarım proletaryası ve yoksul köylülükte birlikte yeni sömürgelelerde nüfusun çoğunluğudur. Dünya nüfusu açısından bakıldığında, orta ve küçük mülk sahiplerinin sayısı sürekli azalırken, proletaryanın sayısı ise devamlı artmaktadır. Proletarya nüfus içinde sürekli büyüyen tek sınıftır. Tabii proletaryanın asıl gücü, sınıfsal konumundan (sanayinin has ürünü) ileri geliyor. Ama nicel olarak büyümesi de onun toplumdaki ağırlığını artırır. Varılan noktada baktığımızda proletaryanın toplumdaki ağırlığının, etkisinin ve gücünün nicel olarak da, nitel olarak da arttığını açık olarak görürüz.

Meta üretimi tek tek ülkelerin sınırlarını aşarak tüm dünyada genel biçim haline geldi. Ticaret de artık, dünya ticaretidir. Pazar da dünya pazarı. Kapitalizm bir dünya sistemi oldu. Artık dünyada kapitalizmden söz edilmeye başlandı. Kapitalizmin dünya ekonomisi temelinde ulusların karşılıklı bağımlılığı gelişti. Her ulus dünya pazarına bağlandı. Yine her ulus kapitalizmin dünya iş bölümüne dahil oldu. Bildiğimiz gibi, işbölümünün bir ucunda sömüren, diğer ucunda ise sömürülen var-

dır. Ülkeler ezen ve ezilen ülkeler olarak bölünmüştür. Kapitalizmin dünya egemenliğiyle birlikte, kapitalist üretimin yasalari ve sonuçları da her yerde zorunlu olarak ortaya çıkar.

Kapitalist ekonominin dünya egemenliği temeline bağlı olarak uluslararası proletarya oluştu. Uluslararası proletaryanın ortaya çıkışı, tüm bir ekonomik yapının, tüm bir tarihsel dönemin dönüşümünün sonucu olabilir. Bu, maddi koşulların olgunlaşması demektir. Gelişmiş maddi koşullara dayanan proletarya, artık eski proletarya değil; dünyayı dönüştürecek militan bir sınıf konumuna gelmiş demektir. Yine, bu maddi gelişime bağlı olarak, proletarya yerel bir güç olmaktan çıkmış, ulus düzeyinde bir güç ve uluslararası çapta bir güç durumuna gelmiştir. Kapitalist ekonominin kıtalarda ve dünyada merkezileşmesi, üretim araçlarının daha az elde toplanması, emeğin dünya çapında toplumsallaşmasına bağlı olarak, "Avrupa proletaryası"ndan; "Latin Amerika proletaryası"ndan, "Dünya proletaryası"ndan söz etmeye başladık. "Dünya proletaryası" nitelemesi, niceliksel bir toplamı değil, bir gelişimi ve iç bütünlüğü ifade eder.

Dünya proletaryasının oluşması, işçi sınıflarının tek tek ülkelere bölünmüş olması gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Üretim araçlarının dünya çapında merkezileşmesi ve emeğin dünya düzeyinde toplumsallaşması ile kapitalist mülkiyetin belli sınırlar içinde (ulusal sınırlar) kalması arasındaki çelişki çok barizdir. Kapitalist ekonomi tüm "ulusal" sınırları aşmış geçmekle birlikte, ekonomi varolan sınırları tamamen ortadan kaldıracak kadar tek elde toplanmamıştır. Kapitalist ekonominin belli ellere ve sınırlara bölünmüş olması, işçi sınıfının üzerinde hareket ettiği zemindir ve işçilerin hareketini etkilemektedir. İşçi sınıfının bölgelere ve ülkelere göre bölünmesi, kapitalizmin durumuna denk düşer. Fakat bu durum mutlak değildir; sermayenin tek tekele doğru ilerleme eğilimine bağlı olarak, "ülkelerin" proletaryası da "dünya proletaryası" olması yönünde ilerliyor. Sermayenin tek tekele doğru ilerlemesi noktalanmış bir durum değil, devam eden bir eğilimdir. Dünya proletaryası da sonuçlanmış bir hareket değil, gelişmekte olan bir eğilimdir.

Proletarya kapitalizmin getirdiği bölünmüşlüğü aşmış, "dünya proletaryası" o-

arak davranabilir. Kapitalist ekonominin dünya genelindeki egemenliği, kapitalizmin tekeli kapitalizm aşamasına ulaşması ile birlikte tekellerin dünya egemenliği ve bu temelde farklı ülkelerdeki proletaryanın birbirine bağımlılığı, ücretli emekçilerin kurtuluşunda ortak hareket etmesini getirmiştir. Proletaryanın enternasyonal dayanışması, örgütlenmesi ve mücadelesi bu temel üzerinde hareket etmiştir. Böylece bir nesnel temel olmaksızın, uluslararası proletaryanın aynı sınıfsal durumu olmaksızın ve amaç birliği olmaksızın, proletaryanın enternasyonal hareketinden söz edilemezdi. Emek-sermaye ilişkisi her yerde aynıdır. Bu da, emeğin sermayeye karşı ilkelerinin her yerde aynı biçimde formüle edilmesini getirir. Proletarya, ilkeler yönünde olsun, aynı amaç yönünde olsun ve aynı yönde pratikte birlikte hareket eder.

Toplam toplumsal sermaye çok sayıda elde bölünmekle birlikte, sermayenin tarihi eğilimi, tek elde merkezileşme yönündedir. Bu, normal ekonomik işleyişle gerçekleştiği gibi, devlet müdahalesiyle de sağlanıyor. Devlet, ekonomik sürece, tekellerin yararına müdahalede bulunuyor. Sonuçta, daha bugünden toplam toplumsal sermayenin daha büyük bir miktarı belli emperyalist ülkelerde ve tekelerde toplanmış bulunuyor. Dünyada kapitalizm egemen oldu; kapitalist ekonomiye de tekeller egemen. Tekelci egemenlik ve devlet-tekeli bütünleşmesi koşullarında, emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık her yerde keskinleşti ve nihayetinde tüm dünya toplumsal devrim alanına dönüştü.

Hiç şüphesiz her ülkenin evrimi ve tarihsel durumu birbirinden farklıdır. Bu nedenle, her ülkenin somut durumunun ayrı ayrı ele alınması gerekiyor. Marksizmin-Leninizmin taktiklerinin her ülkenin somut koşullarına uyarlanması gerekiyor. Dünya proletaryası için aynı olan hedefler ile her ülke proletaryasının bu aynı hedeflere hangi somut yolu izleyerek ulaşacağını somut olarak saptanması gerekiyor.

Her ülkedeki proletarya hareketi zorunlu olarak kendi somutundan hareket edecektir; ama dünya proletaryasının bir parçası olarak, proletaryanın dünya ordusunun bir müfrezesi olarak enternasyonal görevlerini de yerine getirecektir.

C.DAĞLI

İç savaşın kavuru-
cu iklimi yavaş
yavaş her alana,
büyük kentlerden küçük
kentlere doğru yayılıyor.
Sokaklar, üniversite kam-
püsleri, dağlar, toplumun
kan deryasıyla birbirin-
den ayrılmış iki kutbun,
devrim ve karşı devri-
min, bir kez daha olduk-
ça kanlı bir hesaplaşma-
sına tanıklık ediyor. Bu
kanlı hesaplaşmayı, sınıf-
lar mücadelesinin belli

bir dengeyi ifade eden koşulları hazırlıyor. Proletarya ve emek
güçleri, egemenliğini gün geçtikçe yitiren burjuvaziyi henüz devri-
remiyor; fakat burjuvazi de proletarya ve emek güçlerini bulun-
duğu konumdan geriletemiyor. Böylesi denge durumları, hemen
her zaman, sınıflardan birinin diğerine egemenliğini kesin olarak
kabul ettirecek olan sonuç alıcı büyük kapışmaların önünü açar.

Proletarya ve emek güçleri, hemen her yerde, yeni yeni alan-
larda güçlü çıkışlar yaparken, burjuvazinin cevabı katliamlar biçi-
minde oluyor. Ovacık, bunun en son örneği oldu, fakat asla so-
nucusu değil. Reformizmin “eyvah!” nidaları arasında, tayin e-
dici nihai kapışmanın tüm güçleri hazırlanıyor. İç savaşın, daha
önce görülmemiş derecede sarsıcı olaylarla yükselişine, şimdiden
tanık oluyoruz.

“Bir iç savaşta proletaryanın ideal partisi, savaşan partidir”
diyor Lenin. Çünkü komünistler sınıf uzlaşmasını değil, sınıf sa-
vaşımını kabul ederler. Ve bunalım derinleştikçe yürütülen sınıf
savaşımını ister istemez bir iç savaşa, silahlı bir ayaklanma aşama-
sına ulaştır. Söylemde devrimi, pratikte ise sınıf uzlaşmasını savu-
nanlar, tam da böyle anlarda “Barış! Çatışmalar dursun” feryatla-
rıyla ortaya çıkarken, proletaryanın savaşan partisinin görevi, sa-
vaşan kitlelere yol göstermektir.

İç savaşa önderlik nasıl olur? Kağıt üzerinde “sistemler yara-
tan” stratejistlerin, kitlelere henüz bilmedikleri savaşım biçimleri-
ni öğretmeye kalkarak mı; yoksa genel sınıf savaşımı ve kitle ha-
reketinden “öğrenerek” mi? Elbette blankizme, anarşizme düş-
mek istemeyen her leninist, ikinci yolu seçecektir. **ilerleme** için-
deki **kitle** savaşımına karşı dikkatli tutum proletaryanın savaşan
partisinin, iç savaş önderliğini nasıl, hangi mücadele biçimleri ve
taktikleriyle ve hangi alanlarda kuracağıının yolunun gösterir.

Kitlelerin zora dayalı savaşımı, iç savaşın ortaya çıkışına pa-
ralel olarak, ilk kez 70’li yıllarda etkin oldu. Devrimci yapılar, bu
kitle hareketinin önüne geçmeden önce, silahlı gruplar biçiminde
doğdular. Bu nedenle her biri, gelişen kitle hareketlerine kendi
“sistem yapıcı” taktiklerini hakim kılmaya çalıştılar. Zora dayalı
mücadelenin bu “emekleme” dönemi, bütün güçlerin etrafında
kümelenildiği politik odak yaratıp genel ayaklanmaya büyüyeme-
diği için, 12 Eylül karşısında geri çekildi.

90’lı yıllar, serhıldanlar ve büyük işçi eylemleriyle açıldı ve
bu ayaklanmalar, gerilla hareketlerinin yeniden etkin olmasını
sağladı. İstanbul’dan Nusaybin’e dek irili ufaklı kentler, kitlesel
ayaklanmaların asıl beşiği oldu. Sanayi ve ticaretin yoğunlaştığı
kentler, ayaklanmanın kitle gücünü besledi.

KENT SAVAŞLARINA HAZIRLIK

Sermaye Kentlerin Denetimini Yitiriyor

İç savaş sürecinde
büyük sanayi kentlerinde
ayaklanmanın belirleyici
kitlesel gücü kendini his-
settirdikçe, sermaye ve
devlet, güvenlik telaşına
düştü. Çünkü burjuvazi,
hem mali hem de politik
gücünü kentlerde kurum-
sallaştırmıştı. Oysa, ser-
mayenin kendi gücünün
yoğunlaştığı kentlerde,

bizzat kendi mezar kazıcısı proletarya da fiziki ve politik güç ka-
zandı. Yoksul emekçiler kitleler halinde kırdan kopuk kentlere
doluştukça, kentlerin ayaklanma ordusu da kalabalıklaştı. Ve böy-
lece egemen olanla isyancılar, burjuvazi ile proletarya, aynı kent-
sel mekanda, yan yana, kendi güçlerini karşılıklı savaşa sürmeye
başladılar.

Burjuvazi en başından bu yana kentlerin imarını, denetimini
kolaylaştırmak ve ayaklanmaları engelleyip ezmek üzerine kurdu.
Gittikçe büyüyen kentlerle birlikte kalabalıklaşan emekçi semtler,
burjuvazinin çevresini sardıkça, burjuvazi özel güvenlik eleman-
ları ve ekipmanlarıyla donatılmış sitelere, tahkim edilmiş kalelere
çekildi. Altlarına çektikleri arabalara bile yansıdı, bu “korunma-
cı” ruh hali. Ağır ve tank benzeri, cipler, iç savaşın burjuvazide
yarattığı korkuyu açığa vururcasına, caddelerde görünmeye başla-
dı. Bu da yetmedi, kentleri koruma altına alan ordu, polis-jandar-
ma birliklerine rağmen burjuvaları kendi mekanlarında bir küçük
orduyu besleyecek kadar cephanelikler yığmaya, özel koruma or-
duları beslemeye başladılar. TMSF’nin satışa sunduğu ve Uzan-
larla, Erol Aksoy’a ait silahların birçoğu, ne ordu ne de poliste bu-
lunan türdendi.

Korku, sermayenin kentlerini sardıkça, ordu ve polis teşkilat-
ları tedbirlerini, teçhizatlarını yenileme ve şehir savaşları için orta-
tak tatbikatlar düzenleme yoluna gidiyorlar. Son günlerde yapılan
böyle bir tatbikatta özel silahlı güçler, okul ve hastane gibi büyük
ve sağlam binaların ele geçirilmesini deneye ettiler. Kent savaşları-
na yönelik eğitimlerin sıklaştığı, tatbikatların birbirini izlediği
günlerde, İstanbul’da MOBESE adı verilen elektronik gözetleme
ve koordinasyon sistemi hayata geçti.

MOBESE sisteminin esas hedefi, bütün polisye güçlerin tek
bir merkezden idaresini kalıcı bir yapıya dönüştürmek, etkinleş-
tirmektir. Bunun için, tek tek polis birimlerinin olaylar ve kitleler
karşısındaki olası pasif tutumlarını ve hatalarını sıfıra indirip, her
hareketi merkezi denetime bağlamak gerekiyordu. Böylece polis
gücü, kendi gözlem ve denetimlerine dayalı bilgilerle değil, doğ-
rudan merkez tarafından izlenen ve derlenen bilgilerle hareket e-
decek. Yeni sistem, polisin koordinasyonunu güçlendirirse de, e-
mekçiler üzerindeki denetim etkinliğini daha da sınırlandırıyor.
Geçmiş dönemlerde, yaya devriyeler aracılığıyla, emekçilerin ruh
hallerindeki değişimleri birebir görüşme-konuşma-gözleme yo-
luyla denetim altına alan polis gücü; otomobil devriye göreviyle,
birebir ilişkiden ve gözlemden mahrum kalmıştı. Sürekli otomo-
bilin içinde gezen polis gücü, hem emekçilerden yalıtıldı hem de
yalnızca “çıkan olaylara müdahale ekibi” düzeyine geldi. Motori-

ze devriyede, genel kitleye değil, olaylara odaklanan polis gücü, çoğu zaman olay ve eylemler karşısında kendi inisiyatifle baş başa kalıyordu. MOBESE sistemiyle artık, bütün olay ve eylemlerin gözlem ve müdahale inisiyatifi merkeze kalıyor. Sistem gün geçtikçe mekanikleşir ve insan unsuru aradan çekilirken, emekçilerin ruh halini kameraların anlaması mümkün mü?

Emekçiler içinde kaba-
ran öfke ve şiddet dolu ruh
hali, MOBESE sistemi için
sadece bir veridir. Burjuvazi,
kent yoksullarının ayaklanma
eğilimini denetim altına



alamayacağını bildiği için, MOBESE'yi devreye sokuyor. Bütün muhtarlık bilgisayarlarının sisteme bağlanmasıyla, şehrin tüm nüfusunun yerleşim hareketleri izlenecek. Böylece sermaye, kendi güçlerini hangi semt ve sokakta yoğunlaştıracağını tahmin edecek. Burada artık, kitleleri kontrol etmek gibi doğrudan bir hedefin yerini, onlara öncülük edecek unsurların bertaraf edilmesi hedefi var. Sonuç itibarıyla, MOBESE ve kentlere yönelik tatbikatlar, burjuvazinin artık eski yöntemlerle kentleri denetim altına alamadığının, emekçilerin yayılan ve sertleşen mücadelesini, eski yöntemlerle engelleyemediğinin bir itirafıdır.

Ordu ve Kentler

Son günlerde sıkça dile gelen söylemlerden biri, devletin artık bir "iç savaş aygıtı" haline getirildiğine ilişkindir. Oysa devlet, başından bu yana sınıflar mücadelesinde burjuvazinin bir iç savaş aygıtıdır. Burjuvazi egemen olduğu dönemden itibaren devlet güçlerini bir iç savaş göre yapılandırmıştır. Bu devlet güçlerinin başında gelen ordu, "dış tehdide karşı" değil, ama hemen her zaman "iç tehdide karşı" örgütlendi. Ordunun görevinin "sınırları korumak" olduğu, bir burjuva masalıdır. Ordu esas gücünü kentlerde yoğunlaştırır, en büyük kışla ve karargahlar, hep kentlerin içinde, çevresindedir.

Ordunun, sanayi üretiminin ve ticaretin yoğunlaştığı bölgelerde konumlanmasının bir nedeni proleter tehlikeyi bertaraf etmekse, diğer nedeni, bu modern üretime bağımlı olmasıdır. Kentler orduyu besler. Tamir atölyeleri ve üretim tesisleri militarizmi başlı başına bir sanayi kolu haline getirmiştir. Milyonluk mevcudıyla ve modern mekanik araçlarıyla ordu, kentlerin eklentisi olmak zorundadır. Büyük kentlerdeki ordunun varlığı ve konumu, yukarıda açıklanan iki nedeni de doğruluyor.

Başkent Ankara, kuruluşundan itibaren, emekçi ayaklanmaları önlemeye yönelik bir imar planı içinde gelişti. Birbirini dik kesen iki ana ulaşım yolunun dört parçaya ayırdığı başkentte, artı işaretinin ortasında önemli devlet kurumları, bunlarla iç içe genel komutanlıklar ve bunlara ait kışlalarla depolar bulunur. Bu geniş bürokratik-militarist yerleşim alanın çevresinde, ana caddeler tarafından dört ayrı bölgeye dağılmış emekçi semtleri bulunur. Bu

emekçi semtlerin dış çepesinde yer alan daha büyük kışlalar, başkentin tüm giriş ve çıkışlarına adeta mekanik bir ablukaya alır. Ama bu kent planı, başkentin nüfusunun artmasıyla birlikte bozuldu. Bir zamanlar kentnin çevresinde kalan Marmak, Etimesgut, jandarma kışlası gibi büyük askeri alanlar, yavaş yavaş yoksul emekçi semtleriyle çevre sarıldı. Ordu, bu önemli tehlikeyi bertaraf etmek için, operasyonel merkezlerini, cephanelik ve mekanik güçlerini Ankara'nın biraz daha dışına taşıma telaşına kapıldı. Tehdit, proletarya ve emekçilerden geli-

yordu.

Kavganın şehri İstanbul, aynı zamanda burjuvazinin de mali ve siyasi gücünü yoğunlaştırdığı kenttir. İstanbul, onbinlerce polis gücüne ek olarak, Kürdistan'dan sonra ordunun en büyük operasyonel ve mekanik gücünü barındırdığı bölgedir. Bu kentnin kontrolünden sorumlu Birinci Ordu, müstakbel Genel Kurmay Başkanı'nı ağırlar. Müstakbel başkomutan, burjuvazi ve proletaryanın savaşının bu en çetin alanında sergiler bütün hüner ve bağlılığını.

Bütün mali, teknik, siyasi ve askeri gücünü burada yoğunlaştırmasına rağmen burjuvazi, İstanbul'un denetimini sürekli elinden kaçırıyor. Sapanca'dan Çorlu'ya dek uzanan 250 km.lik bir yol boyunca sıralanan yoksul emekçi semtler, burjuvaziyi ve güçlerini adeta her alanda bir abluka içinde bırakıyor. Burjuvaların oturduğu yerler tek bir alanda yoğunlaşmış değil, tersine dağınık, birbirinden kopuktur. Burjuva semtlerin ve kışlaların arasına fabrikalar, sanayi bölgeleri ve proleter mahalleler sokulmuştur. Bu nedenle İstanbul'da yaşayan burjuvalar; "Bir gün varoşlardan gelip, boğazımızı kesecekler" korkusunu sürekli yaşarlar. Kasımpaşa, Çağlayan, Seyrantepe, burjuva gökdelenlerin ve villaların çevresini kara bir duvar gibi kaplar. Dudullu, Gülsuyu ve Kartal'ın emekçi mahalleleri Bostancı'nın burjuvalarını kuşatır. Kentlerin iç savaşında İstanbul, burjuvalar için büyük dezavantajlar ve tehditler barındırır. Burjuvazi bu tehdidi militarist güçleri sürekli takviye ederek gidermeye çalışır.

19 Aralık günlerinde sermaye güçlerinin İstanbul'da nasıl çaplı bir ayaklanma bastırma hazırlığı yaptığını hepimiz gördük. O gün yüze yakın tank, kışlalarda motorları çalışır vaziyette hazır bekledi. Şehrin bütün askeri güçleri alarm durumuna geçti. Jandarma ve piyadenin karma birliklerinden oluşturulan savaş grupları, kışlalarda günlerce harekete hazır durumda tutuldular. Burjuva ordunun esasında bir iç savaş makinesi olduğunu en çıplak biçimde 19 Aralık'ta gördük. Geçen haftalarda Meclis'e verilen bir soru önergesiyle, 19 Aralık'ta hazır tutulan karma birliklerin dağıtılmadığı da ortaya çıktı. Burjuvazi için ayaklanma tehdidi, gelip geçici değil, her an ortaya çıkabilecek bir tehdittir.

İç Savaşta Göre Biçimlenen Bir Ülke

Burjuvazinin iç savaş düzenini, yalnızca en büyük kentlerde değil, tüm ülke çapındaki kentlerin gelişme ve yerleşim planında görebiliriz.

Siyasi başkent Ankara, uzun yıllar boyunca sürdürülen binliçli bir çabıyla, karşı devrimin kalesi kentlerce korumaya alınmıştır. Bir yanda Çankırı ve Kırşehir, diğer yanda Konya ve Niğde. Geçmişten bu yana en gerici burjuva siyasetleri çalışmalarını bu kentlerde yoğunlaştırdı. Eskişehir'in büyük toprak sahibi olan Sazaklar, tüm mali güçlerini bu işe adanarak, faşist ablukayı Eskişehir yönünden tamamladı. Adı geçen kentler, karşı devrim cephesinin korumasıyla ve rantlarıyla beslendi.

Kuruluşundan bu yana gerici burjuva devleti, proletaryanın başkenti İstanbul ile, kendi siyasi başkenti Ankara arasında tampon bölgeler oluşturmak çabasına girişti. Adapazarı-Düzce-Bilecik hattına, özellikle Ekim Devrimi sonrası Rusya'yı terk eden köylüler yerleştirildi. Oldukça verimli olan bu arazilerde, devletin yoğun desteğiyle üretim yapan bu kesimler, hem maddi hem de ideolojik yönden burjuvaziyle sınıksız bağlar kurdu. Emniyet müdürleri en çok bu bölgeden çıktı. Bu da yetmedi. Eskişehir ve Bolu'da çok özel eğitim ve teçhizatlı hava ve komando birlikleri konumlandı. Bütün amaç, İstanbul-Ankara hattının fiziken engellenmesiydi. Geçiş yollarına, karşı devrimin toplumsal tabanından oluşan bir barikatlar zinciri kurulmuş oldu.

Benzer bir barikatlar zincirini Türkiye ve Kürdistan arasındaki geçiş bölgelerinde de görüyoruz. Osmaniye, Kayseri ve Yozgat, geçmişten bu yana karşı devrimin egemen olduğu kentlerdi. 1978'de Maraş, 1993'te Sivas'ta yaşanan büyük çaplı katliamlar, bu geçiş güzergahı üzerindeki devrimci etkiyi sökülüp atmak için tertipleniyordu. Her iki ülkenin birleşik devriminin gücünü bilen burjuvazi, bu geçiş noktalarındaki yerel burjuva güçleri maddi yönden destekledi. Başka yerlerde farklı politik parti ve kamplara bölünen burjuvazi, söz konusu geçiş bölgelerindeki kentlerde tam birlik içinde oldu. Hangi partiden olursa olsun, bu söz konusu kentlerin belediye başkanlarının, diğer bölgelerde görülemeyen yüksek oranlarla seçilmesi, bu birliğin kanıtıdır. Bürokrasinin en gerici katmanları, en sadık ve en disiplinli askeri birlikler, Çukurova, Kayseri ve Malatya'nın palazlanan burjuvalarıyla bütünleştiler. Bu birleşik çabanın tek hedefi, iki ülke devrimlerinin iç içe geçişini zorlaştıracak bir tampon bölge oluşturmaktır. Bu bölgede ne zaman bir devrimci etki gelişse, burjuvazinin cevabı katliam oldu.

Tüm ülke çapında kentlerin konumları, her şehrin iç siyasi yapısı, ordu ve polis gücü ile denetim altına alınması, başından beri burjuvazinin her adımını iç savaşta hesaplayarak attığını gösteriyor. Kentlerden ve buralarda yoğunlaşan ayaklanmanın büyük gücünden korkan burjuvazi, bir noktadan sonra denetimi elinden kaçırdı. İşte bu nedenle, denetim yerine, sonuç alıcı bir savaşa, bastırma ve yok etme hareketine girişti.

Megapollerde Yeni Barikat Savaşları

Sonucu belirleyecek olan nihai kavgada kentler başrolü oynayacaktır. Tekelci kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde ardı ardına gelen ayaklanmalarda büyük kentler belirleyici olmuştur. Arjantin, Bolivya, Venezüella, geçmiş dönemde İran ve bugünün işgal altındaki Irak'ı, farklı biçim ve yöntemlerle kent savaşlarının yeni taktikleri konusunda derslerle doludur. Kuşkusuz, bütün bu devrimci mücadeleleri birebir kopya etmek bilimsel bir yaklaşım

olamaz. Fakat ardı ardına gelen bu ülkelerin kent mücadelelerinin öğreneceğimiz çok şey var.

Son dönem kent ayaklanmalarının belki de en önemli derslerinden birisi, barikat savaşlarına getirdiği yeni anlayıştır. Geçmişten bu yana kent savaşlarında barikatlar, bir savunma aracı olarak kullanıldı. Oysa, özellikle Latinlerdeki kent ayaklanmalarında barikatların bir saldırı ve burjuva sistemi felç etme araçlarından biri olarak kullanıldığını görüyoruz. Bu yeni gelişmeyi hazırlayan, kentlerin olağanüstü büyümesidir.

Her ülkenin bir yada iki kenti, nüfusun büyük bölümünü kapsamaya başladı. Ve bu kentler, burjuvazinin üretim faaliyetlerinin, ticaret ve para akışının yoğunlaştığı merkezler durumuna geldi. Üretilen metalar, bu kentlerin karayolları, liman ve havayolları aracılığıyla iç pazara ve dünyaya dağıtılıyor. Büyük ve geniş otoyolları, liman bölgeleri, ticari uçakların sürekli inip kalktığı alanlar, sistemin ana damarları haline geldi. Kentlerin olağanüstü ve denetlenemeyen büyümesi nedeniyle, büyük bölümü yoksul sementlerin ablukası altında kalan bu büyük üretim ve dağıtım ağı, emekçilerin barikatlarıyla felç ediliyor. Burada amaç, yalnızca meta dolaşımını engellemek değil. Ama aynı zamanda, kentlerin olağanüstü büyümesi nedeniyle güçlerini de tek bir alanda tutamayan ordu ve polisin bir araya gelişini önlemektir.

Büyük metropollerde anayollar ve geçiş yollarında trafik, hiç durmadan akıp giden ticaret nedeniyle öylesine yoğundur ki ve bu geçişler öylesine birbirine bağlıdır ki tek bir ana güzergahın bile birkaç saat kapatılması, neredeyse bütün kent üzerinde etkisini gösterir. Bunu İstanbul'da her sabah ve her akşam rahatlıkla görebilirsiniz. Mahmutbey'deki yoğunluk, Aksaray'a dek uzanır. Köprüde bir kaza, Kadıköy'den Beşiktaş'a kadar etkisini gösterir.

Böylesine yoğun geçiş yaşanan yollarda sıkışan trafik, burjuvazinin militarist güçlerinin de belli bir alana yığılmasını engeller. İşte bu yüzden proletarya, İstanbul gibi büyük metropollerde, bir ayaklanma anında barikatların bu yeni işlevini iyice özümsemek zorundadır. Tüm ana ve ara geçiş yolları boyunca, sağlı sollu, emekçi sementler sıralanıyor. Burjuvazi genel bir ayaklanmanın bastırılabilmesi için mekanize güçlerini bu yollar boyunca geçirmek ve en kritik bölgelerde yoğunlaştırmak zorunda kalacaktır. Ama bir kere tüm anayollar ve bunlara bağlı ara yollar felç edilirse, 19 Aralık'taki gibi hazır bekleyen onca tank, onca askeri araç, onca polis otobüsü, ne işe yarayabilirdi. Kentler, kırlar gibi değildir. Helikopterler askeri birlikleri istedikleri noktaya taşıyamazlar. İstanbul'daki burjuva güçlerin ve emekçi sementlerin konumları, burjuvazinin kritik anda kritik noktada yoğunlaşmasını zorlaştırırken, emekçilerinkini kolaylaştırıyor. Belirleyici anda, belirleyici güçleri, belirleyici yere toplamak, bir ayaklanmanın kader anıdır.

Tek başına anayolları felç eden barikatların iç savaşın tayin edici kavgasında bize zafer getirmeyeceğini, diğer savaşım yöntemleriyle birleştirilmesinin gereğini söylemeye gerek yok. Fakat İstanbul'un en önemli geçiş noktaları arasında kalan Kağıthane, Alibeyköy, İkitelli, Sarıgazi ve Küçükçekmece gibi emekçi sementlerin, genel bir ayaklanmada "burjuva güçlerin hareketini felç edici" rolünün belirleyici olacağını şimdiden söyleyebiliriz.

Devrime pratik yaklaşan, ayaklanmayı şimdiden ciddi hazırlıklarla yürüten bir güç, kentlerin savaşan partisi adını almayı hak kazanır. Kentlerin savaşan partisi, ancak böyle bir parti, iç savaşta milyonlara öncülük edebilir. Fakat şimdiden, bunun için ciddi bir hazırlık ve ayaklanmayı canlı bir imge gibi kafasında her an yaşayan, her şeye bu gözle bakan bir kavrayış gerekir.

HASAT

ZAMANI-II

Kitleyi Devrimin Öznesi Haline Getirmeliyiz

Salt kendi faaliyetlerimizin yarattığı etkiden dolayı değil, ama genel devrimci atmosferin emekçilerin üzerinde yarattığı etkiden dolayı, kitlesel hareket, örgütlü güçleri aşmış durumda. Bu açığı kapatmanın tek yolu, örgütçülerimizi bir an önce yetkinleştirip, ilişkide bulunduğumuz binleri aktif faaliyet içine çekmektir.

Yapılacak iş çok: Kitle gösterilerine hazırlanmak, bunun için afiş ve duyurular yapmak, eylem grupları oluşturmak, politik kampanyalar yürütmek, her alanda kurumlaşmayı hızlandırmak gibi... Yetkinleşmiş örgütçülerden kurulu bir yapı, bütün bu pratik faaliyetleri kendi içinde küçük birimlere ayırmayı, her birim için uygun yetenekteki kişileri istihdam etmeyi ve böylece ortaya çıkan toplam faaliyetin etkisini artırmayı, sürekli izlenecek bir çizgi haline getirecektir. Bu türden pratik çaba ve koşuşturmayı gerektiren faaliyetleri ne kadar az enerjiyle ve ne kadar yetkin kişilerle gerçekleştiresek; esas olana yani bu koşuşturmanın meyvelerini toplama işine de o kadar büyük bir güç ayırabiliriz. Yerel çalışma alanlarının tümünde bu türden bir ayrışma ve yetkinleşmeye ulaşmalıyız. Herkesin her işi yaptığı dönemler artık geride kalmalı.

En yeni unsurlar, koşuşturmalı faaliyet içinde ilk eğitimlerini alırken, hareketin genel hedefleri üzerine az çok birikime ulaşmış her işçiyi, her genci, yetenekleri doğrultusunda bir örgütleyici, ajitator ya da propagandacı haline getirmeli, uzmanlaştırmalıyız. Kuşkusuz, bu türden, daha yetkin ve karmaşık olan faaliyetlerin nasıl yürütüleceğine dair direktifler manzumesi yoktur. Otuz yıllık tarihimizin ortaya çıkardığı çalışma ilkeleri, Leninist örgütlenme birikimi, yeni güçlerin yaratıcılığı ve yeni yeni yollar olarak zenginleşmeye devam edecektir. Yine de, bağlarımızın henüz zayıf olduğu ya da bize ancak yayın yoluyla ulaşma olanağına sahip olan yerlerdeki insanlarımızın, işe nereden ve nasıl başlayacaklarına ilişkin zorluklarını giderebilmek amacıyla, birkaç

noktayı hatırlatmanın yararını görüyoruz.

1-) İlişkide bulunduğumuz emekçilerin, bizim hakkımızda kafalarında oluşturdukları ilk izlenim çok önemlidir. Bu ilk izlenim ne denli olumlu olursa, örgütlenme temposu o denli hızlı olur. Bu ilk karşılaşmada emekçiler ne anlattığımızdan daha çok, nasıl anlattığımızı önem verirler. Güven vermek, her türlü politik etkenin ilk anahtarıdır. **İlk karşılaşmada sergilediğimiz ciddiye, yaptığımız faaliyetin sonuçlarına dair kesin inanç, karşısındakine üstten bakmayan, kendi kişisel özelliklerinden çok, faaliyetin ona verdiği güce dayanan bir özgüven, ilk ilişkinin sağlam kurulmasına zemin hazırlar.**

2-) Karşılaştığımız emekçilere “öğretmek” değil, ama önce “öğrenerek” yaklaşmak gerekir. O kişinin gerçek durumu, kendisinin bu gerçekliği nasıl algıladığı, özelemleri, beklenti ve umutları... Bütün bunları öğrenmeden söylenecek her söz, suya yazılır, buhar olur uçar.

3-) Bir örgütçünün esas amacı, kitlelere balık tutmayı öğretmektir, onlar için balık avlamak değil. Açığa çıkartılması gereken esas gerçek, emekçilerin içinde saklı olan devrimci enerjidir. Tüm toplumu ve geleceği kurtarıp kuracak olan, bu güçtür. Hiç kimse onlarsız ve onlar adına geleceği kurtaramaz. Tarihin ve devrimin esas öznesinin onlar olduğunu göstermekle, bizim faaliyetlerimize destek vermelerini değil, kendilerinin bizzat faaliyetler içinde yer almalarını sağlamakla görevliyiz.

Yığınlarla ilişki geliştirirken, onları önce destekçi, sonra sempatican ve nihayet aktif militan haline getirmek, örgütlenme faaliyetini bu türden suni aşamalara bölmek hatadır. Oysa, pratik faaliyetlere katılmanın binlerce yolu var. Bu işler, ne denli küçük birimlere bölünürse, örneğin bir paketi alıp belirlenen adrese teslim etmekten ibaret olsa da, bunu yapan kişiye, yaptığı işin ne denli önemli olduğu fikri verilmelidir. Yetkin bir örgütçü, bu türden küçük birimlere bölünen işler yaratmada ustalaşmalı, kişiye önemsiz görünen bu faaliyetlerin önemini

vurgulayarak, faaliyetin kişi üzerindeki etkisini arttırmalıdır.

4-) Çoğu zaman örgütçünün ilişki yürüttüğü kişi ya da çevrelerle her görüşmenin de, pek ayrıntılı faaliyet planları kurulur. Yetkin bir örgütçü buna gerek duymaz. Kişi ve grupları bir araya getirip, önlerine ulaşabilecekleri bir hedef koymak ve gerisini onlara bırakmak en iyisidir. Bırakalım, belirlenen hedefe nasıl, hangi araçlarla, yöntemlerle ve çalışmayla varacaklarını kendileri bulsunlar. Eğer bu türden kendi kendine eğitimi yaygın biçim haline getiremezsek, bir avuç örgütçünün binlerce insanı her konuda eğitebilmesi, tam bir hayal olurdu.

5-) Tek tek kurduğumuz ilişkileri, hemen o kişilerin en yakın çevresiyle, sürekli görüştüğü insanlarla genişletmeliyiz. Böylece hem tek tek kişilerle değil, bir çevreyle ilişkilenebiliriz, hem de o kişinin çevresinde, onu daha aktif faaliyete sürükleyen bir devrimci çevre faktörü yaratmış oluruz. Yığınlarla ilişki geliştirmenin yolu, onları çevreler haline getirip ele almaktan geçer.

6-) Propaganda ve ajitasyonun yeri ve kullanımı konusunda kesin ayrımlara dikkat etmeliyiz. İkisini birbirinin yerine geçirdiğimizde, neler olacağına bir bakalım: **Ajitasyon; eyleme geçen ya da eyleme geçirmeye çalıştığımız kalabalıkların karşısında, onları yalnızca tek bir konuya odaklayan, duyguların kabartılmasını hedef alan heyecan verici konuşmalar yapmaktır. Eğer bunun yerine, eyleme geçmeye hazır insanlara propaganda yaparsak, yani belli bir konunun genel sorunlarla ve dönemle ilişkisini kurmak, sorunun çözümünün nasıl olacağını, hangi hedeflerle hareket geçmek gerektiği vb. gibi, ayrıntılı konuşmalara dalarsak, eylemi öldürürüz.**

Yine aynı şekilde, propaganda yoluyla aydınlatmamız, bilinçlerini uyandırıp keskinleştirmemiz gereken kişi ve gruplarla ilgilenirken, bunu bir kenara bırakıp ajitasyonla durumu idare etmeye çalışırsak, biz bu kişilere hemen hiçbir şey kazandırmamış, bilinçlerini keskinleştirmemiş, kendi potansiyellerinin farkına varmalarını sağlamamış oluruz. **Yani onları, kendi politik düzeyimize yükseltmeden, yalnızca duygularını ve nabız atışlarını yükseltmiş oluruz. Eylem sürecinde ağırlık ajitasyonda, sonrasında ise propagandada olmalıdır.** Bu iki ayrı faaliyet için özel yetenekleri olan insanları bulup görevlerini ayırtmak ve her birinin kendi alanında daha da yetkinleşmesini

sağlamak, örgütlenme tempomuza ve yılınları kazanmamıza hız katar.

Başarının Kötü Meyvesi: Rehavet

Her başarılı ve yorucu pratik faaliyet sonrasında, sıra meyveleri toplamaya gelir: Saflarımızı yeni ve taze güçlerle tahkim etmek, bu yeni güçler sayesinde daha geniş çevrelere ulaşmak ve bir sonraki daha büyük kapışmanın hazırlıklarını yapmak, başarının hasadını biçmektir. Hasat zamanı da büyük bir çaba ve enerji gerektirir. Öyleyse, rehavete kapılmak da, kendi içimize dönmek de hatalıdır.

“Nefes nefese bir koşuşturmacanın sonucunda bu işi başardık. Biraz da kendi gelişimimize bakalım” dendi mi, meyveleri kim toplayacak? Demir tavında dövülür, sıcağını birazcık kaybettiğinde, istediğini biçimi almaz. Geniş kitlelerle bağ kurmak sadece bir ilk adımdır. Asıl önemli olan, bu

bağları korumak ve geliştirmektir. Dün afişlerle, duyurularla, sanat faaliyetleriyle ve diğer devrimci faaliyetlerle çevremize toparladığımız insanları, bugün çeperlerden merkeze doğru çekmek zamanıdır. Ve bir eğitim gerekliyse, tam da bu hasat toplama faaliyeti içinde gerçekleşecektir. Bu aşamada, tüm aktif güçlerimiz, bizi tanıyan ve çevremize toplanan kitlenin içine dalmalıdır. İşte orada her aktif insanımız, ilişkide bulunduğu çevrelerin politik gelişimi için çabalayarak, karşılaştığı sorunlarla uğraşarak, ihtiyaç duyduğu eğitimi sağlayacaktır. Eksiklerimizi giderecek olan, pratik, pratik ve yine pratiktir. Dün afişleme, konser ve diğer koşuşturmacalı işlerdi; bugün binlerce insanla birebir ilişkidir. Şimdi o binleri, teorik kavrayış ve örgütsel faaliyet açısından Leninist düzeye yükseltmek göreviyle karşı karşıyayız. Bundan başka bir eğitim çalışması, bizi kitle hareketinin gerisine, kendi yarattığımız etkinin bile gerisine dü-

şürür.

Ardı ardına gelen kitlesel organizasyonlar, sıçrama tahtalarımızdır. Bugün binlere ulaştık, şimdi hedef onbinlerdir. Faaliyetin genel ilkesi belli olmuştur: Öüne gücünü aşan bir hedef koy; sonra bu hedef için bütün gemileri yak ve gücünü aş. Yürünen bu yolda, şaşırtıcı ya da mistik bir yön yok. Sadece, bugüne kadar potansiyel olarak duran güçleri açığa çıkarmış oluyoruz. Yani hedef en başta gücümüzü aşıyor gibi görünüyor. Ancak işe bir kez girişince görüyoruz ki, sağımızda-solumuzda biriken hazır güçlerin varlığını o güne dek fark edememiştik. **Büyük hedefler, büyük gücün açığa çıkmasına vesile oluyor. Öyleyse şimdiden söyleyebiliriz ki, biz onbinleri de harekete geçiririz.**

Bu güç bizde bugünden potansiyel olarak var. Çünkü devrim, en büyük ittifakımızdır.

EĞİTİM-SEN KAPATILAMAZ

Eğitim-Sen’in kapatılmasına ilişkin kararı Yargıtay’ın onamasının ardından, eğitim emekçileri, her yerde alanlarda. Eğitim Sen’lilerin protesto eylemlerinden bir tanesi de 24 Haziran günü İstanbul’da İstiklal Caddesi’nde Tünel’den Galatasaray Meydanına yaptıkları yürüyüş ve insan zinciri oldu.

“Örgütlü Toplum, Demokratik Türkiye” pankartları ile başlayan zincir, sloganlar eşliğinde İstiklal Caddesi’ne boylu boyunca uzandı. “İnsanca Yaşayacak Ücret”, “Eğitim Sen Kapatılmaz”, “Personel Yasası Reformuna Hayır”, “Anadil Bölmez Bütünleştirir”, “Bilimsel Demokratik Anadilde Eğitim”, “Biji Biratiya Gelan”, “Skudas Nanaşi Nena” dövizleri ile Galatasaray Postanesi önüne gelen emekçiler, basın açıklaması yaptılar. Sık sık “Eğitim Sen Kapatılmaz”, “Parasız Eğitim Parasız Sağlık”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarının atıldığı eylem, mücadelenin süreceğini, kurdukları sendikalarına sahip çıkacaklarını ve koruyacaklarını vurguladıktan sonra sona erdi.

Mücadele Birliği/İSTANBUL

EĞİTİM-SEN SAKAKTA SAVUNULUYOR

Anadilde eğitim hakkını savunduğu için kapatılan Eğitim Sen üyesi emekçilerin ve demokratik kitle örgütlerinin tepkileri devam ediyor.

24 Haziran günü bir araya gelen eğitim emekçileri ve onları destekleyenler, zincir oluşturarak Basmane Meydanı’ndan Konak Sümerbank önüne kadar sloganlarla yürüdüler.



İstiklal Caddesi Yürüyüş...

Yürüyüş sırasında trafiğin tıkanması kısa süreliğine bir gerginliğe yol açtı. Polislerden birisinin, kitlenin arkasından ‘elinize ne geçti şerefsizler’ demesi üzerine, o an orada bulunan İHD İzmir Şube Başkanı ve Mücadele Birliği Platformu üyeleri ‘şerefsiz sizsiniz’ diyerek, polislin üzerine yürüdü. Küfür eden polis hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı. Bu sırada öndeki kitlenin de geriye gelmesi üzerine, sivil polisler paniğe kapılarak ‘küfür edilmediğini’ söylemeye başladılar.

Eğitim Sen 1 Nolu Şube yöneticilerinin araya girerek kitleyi sakinleştirmesi üzerine yürüyüşe devam edildi.

Eylemde “Eğitim Sen Kapatılmaz”, “Sokakta Kurduk Sokakta Savunacağız”, “Zafer Savaşan Emekçinin Olacak”, “Katil ABD Ortadoğudan Defol”, “Anadil Hakkımız Engellenemez” vb sloganlar atıldı.

MB Platformu’nun üyeleri de eyleme dövizleriyle katılarak destek verdiler.

Mücadele Birliği/İZMİR

“AYDINLAR BİLDİRİSİ” ÜZERİNE

Üzerinde yaşadığımız topraklarda son süreçte yaşanan bütün olayların, iç savaşın daha da sertleşeceğini göstermesi, ilk yansımasını küçük burjuva aydınları arasında buldu. Küçük burjuva hayallerinin üzerinde karabulutların toplandığını gören aydın hazretlerimiz, nihayet arz-ı endam eylediler! Onların eteklerini böylesine tutuşturan şey, bundan 10-15 sene öncesine dönülmesi, çatışmaların yoğunlaşması, kendilerini güvencede hissedememeleri idi.

Türkiye aydınlarının kemalizmle sakatlanmış olmaları bir diğer etkidir. Belli başlı istisnalar dışında bir çoğu, ulusal sorun karşısında resmi ideolojinin bir adım dışına çıkmaya cesaret edememektedir. Burjuvazinin 19. yüzyılın sonları ile 20. yüzyılın başlarında devrimci özelliklerini yitirdiğini ve proletarya ortaya çıktıktan sonra gericileştiğini göremeyen aydınlar, Türkiye’de aydınlanma ve ilericiliği kemalizmle eş tutmuşlardır. Haliyle, ulusal sorun konusunda da kemalizmin getirdiği önermeleri kabul etmek, pratik anlamda yaşanan uygulamaları onaylamak zorunda kalmışlardır. Birkaç istisna dışında Kürt halkının yıllarca karşı karşıya kaldığı imha ve asimilasyona karşı çıkan, bu konuda bedeller ödemek pahasına doğru bildiklerini savunmayı sürdüren çıkmamıştır.

Aydınlar, gerçek anlamda aydın, “tutarlı demokrat” olsalardı, yapmaları gereken, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmalarıydı. Ama yok; onlar, ezilen ulusun verdiği savaşta kendi sonlarını görüyorlar. Ve bu hakkı tanımak yerine özgürlüğü için ayağa kalkmış bir ulusa “silahları bırak” çağrısı yapıyorlar. Fransa’nın Cezayir’e karşı, oradaki ulusal kurtuluş mücadelesini kanla bastırmak için girdiği savaşı lanetleyen ve “hepimiz birer katiliz” deme açık sözlülüğünü gösterebilen Sartre kadar olamamışlardır. Özgürlükler ve demokrasiden bahsederken bile Kürt halkını bunun dışında tutarak konuşmayı genel bir çizgi haline getirmişlerdir. Devletin inkar ve yok sayma politikası, üç aşığı beş yukarı aydınların da bu konuya yaklaşımının esasını oluşturmuştur. En son Birgün yazarlarından Rıdvan Akar’ın aydınlara kendilerini devletin yerine koyarak düşünmelerini vazetmesi bunun örneğidir.

150 aydının imzasıyla yayınlanan “Aydınlar Bildirisi”nin esasını da bu oluşturuyor. Bildiriye imza atan aydınlar, devletin işini kolaylaştıracak şekilde PKK’ye “önkoşulsuz silah bırakma” çağrısı yapıyor. “Çağrımızın ana hedefi, PKK’nin eylemlerini durdurmasıdır” diyor çağrıcılardan biri olan Oral Çalışlar. Bir diğer çağrıcı hazret Oya Baydar, “PKK önkoşulsuz olarak silah bıraktığını ilan etmeli” diyor. Açık ki, iç savaşın sertleşmesi ve giderek daha da sertleşecek oluşu aydınları korkutuyor. Birden bire böyle “barış havarisi” kesilmeleri boşuna değil. Yıllar yılı süren savaş konusunda bir şey söylemeyenler, şimdi çıkıp “silahları bırakın” çağrısı yapıyorlar. Bu, işin komedi yanını oluşturuyor; trajik yanını ise Kürt aydınlarının da sahip çıkması oluşturuyor. Zanalarnın, namı diğer Demokratik Toplum Hareketi’nin daha başından buna destek verdikleri biliniyor. Böylece ulusal kurtuluş hareketi, tam bir politik çevirmenin içine alınmış oluyor. Kongra-Gel Yürütme Konseyi başkanı Murat Karayılan’ın “silahların

susması başbakan Erdoğan’ın elindedir. Bir açıklama yeter” sözü, ulusal kurtuluş hareketinin bu politik çevirmeye karşı korunaklı olmadığını gösteriyor. Ancak, yılların savaş deneyiminin onlara öğrettiği bir şey daha var, o da nesnel gerçekliğin niyetlerinden bağımsız olarak, savaş gerçekliğini dayatmasıdır. Nitekim TC devletin bu çağrıya verdiği yanıt, operasyonların kat be kat artırılması, imha politikasının esas alınmasıdır. Adalet

Bakanı Cemil Çiçek, “devletin herhangi bir resmi kurumu bu çağrının muhatabı değildir” diyerek devletin resmi tutumunu yinelemiş oldu. Bu tutumu açığa çıkarmak için çağrılarını yinelemenin nasıl sonuçsuz bir çaba olduğunu en iyi bilebilecek olan Ulusal Kurtuluş Hareketidir. Kongra-Gel Yürütme Kurulu üyesi Mustafa Karasu’nun “kayıtsız şartsız silah bırakılsın demek, meşru savunma güçlerini tasfiye etmek isteyen Türk devletinin arzusunun farklı biçimde ifade etmektir. (...)Bu bildiri devletinden inkarcı politika izleyen Türkiye’nin Kürtlere karşı uyguladığı şiddeti neredeyse onaylayan bir yaklaşım getirilmeye çalışılıyor. (...) teslim olun diyenlere ‘zalimlerden mi, mazlumlardan mı yanasınız’ diye sorma hakkımız vardır” şeklindeki ifadeleri bunu doğruluyor. Her ne kadar, “kirlî savaş” ya da “savaş ve çatışma ortamından beslenen kesimler” vb. denilerek, yürütülen savaş konusunda halkın kafasında soru işaretleri oluşturuluyorsa da, her defasında olayların gelişimi, bireylerin, örgütlerin ve hatta sınıfların niyetlerini aşıyor ve “yaşamın katı gerçekliğini” herkese dayatıyor. Yine Mustafa Karasu, 29 Haziran’da Özgür Politika’da yayınlanan yazısında; “Bazıları da ‘silahlı mücadeleniz bizim rahatsızımızı bozuyor, ekonomik ve siyasi rant elde etmemizin önünde sıkıntı yaratıyor’ diyor. Özgürlük Hareketi, hiç kimsenin kişisel duyguları ya da sırtında yumurta küfesi olmayan birilerinin tavrına göre tutum belirleyemez: Eğer Türk devletinin inkarcı politikası önünde dikensiz gül bahçesi yaratmak isteyenler varsa, buna da bir şey diyemeyiz” diyor. Bu satırları ulusal sorun konusunda sınıfsal bir yaklaşım farklılığının olduğu şeklinde anlamak gerekiyor. M. Karasu, açık ve net bir şekilde kimi küçük-burjuva ve burjuva çevrelerin ekonomik ayrıcalıklarının kaybetmemek için savaşı istemediklerini ve bu nedenle de Aydınlar Bildirisi’ne dört elle sarıldıklarını dile getiriyor. Ama buna rağmen “Aydınlar Bildirisi”nin yoksul Kürt işçi ve emekçileri arasında hiçbir etki uyandırmamasının nedeni tam da M. Karasu’nun ifade ettiği gibi bu bildirinin mülk sahibi sınıfların, ekonomik ve siyasi rant elde eden kimi kesimlerin duygu ve düşüncelerini yansıtıyor olmasıdır.

Bugün Kürdistan’da hız kesmeden süren katliamlar, savaşın kan ve barut kokusunun her tarafta duyuluyor oluşu, her türlü tartışmanın üzerinde somut bir gerçekliği ifade ediyor. Ve “ne aydınlar bildirisi” ne de onun üzerinden yürütülen tartışmalar, bu gerçekliği üzerine örtebiliyor. Kürt halkı, kulağıyla duyduğu şeylerden çok gözleriyle gördüklerine inanmaya devam ediyor.

“Aydınlar Bildirisi”ni, “iyi niyetli bir çaba”, hiç değilse bu konunun gündeme getirilmesi için atılmış bir adım olarak değerlendirmemek gerekiyor. Tam tersine, böylesi bir süreçte ortaya çıkmış olmasının üzerinde önemle durmak, “cehenneme giden yolların iyi niyet taşlarıyla örülmesi” olduğunu unutmamak gerekiyor.

Bugün eğer aydınlar bir şey yapacaklarsa, öncelikle özgürlüğü için ayağa kalkmış olan bir halkın savaşımına karşı hiç değilse “tutarlı demokrat” bir yaklaşım göstererek, “başka bir ulusu ezen bir ulusun asla özgür olamayacağını” unutmadan, özgürlük mücadelesine sahip çıksınlar

HILTON İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ SÜRÜYOR

Yaklaşık 1 aydır grevde olan İzmir Hilton işçileri, hemen hemen her gün maruz kaldıkları saldırılara cevap vermek için sürekli olarak eylemlilikler düzenliyorlar.

İşçiler son olarak, Hilton'un patronunun Akbank'dan işçilerin kredi kartlarını iptal etmesini istemesi ve bankanın da kredi kartlarını iptal etmesi üzerine eylem yaptılar. Slogan önünde toplanan işçiler, buradan Akbank Gazi şubesine kadar sloganlarla yürüyerek bankayı ve Hilton'un patronunu protesto ettiler. Sık sık "Akbank Sabrımızı Taşırma", "Bankaya Patrona Teslim Olmayacağız", "Direne Direne Kazanacağız", "Hilton İşçisi Köle Değildir" sloganlarını attılar.

Akbank'ın önüne gelindiğinde ise işçilerin öfkesi ve coşkusu daha da arttı. Kredi kartlarını buruşturarak sırayla Akbank'a iade ettiler. Ve hep bir ağızdan "Aksel (Hilton'un patronu) Sabrımızı Taşırma", "Bir Gece Ansızın Gelebiliriz" sloganlarını atarak, ıslıklar ve alkışlarla hem Akbank hem de Hilton'un patronunun yuhaladılar.

Eyleme DİSK İzmir bölge yöneticileri, Genel İş sendikası, Birleşik Metal İş sendikası İzmir şube yöneticileri ve biz AYIŞIĞI emekçileri de katılarak destek sunduk.

Eylem başlarken açtığımız dövizleri bizden alarak televizyonların kameralarına tutan Hilton işçileri, dövizlerimizi sırasıyla ellerinde do-



laştırdılar ve Hilton işçisine kesintisiz biçimde verdiğimiz destekten dolayı bize teşekkür ettiler.

ZAFER SAVAŞAN HILTON İŞÇİLERİNİN OLACAK HILTON İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

İçinden geçtiğimiz süreci Adana'da işçi ve emekçilerle birlikte değerlendirdik ve onlarla bir röportaj yaptık.

Y.E. Mücadele Birliği: Zindanlarla ilgili son çıkan yasalara karşı işçi ve emekçilerin tavrı ne olmalıdır?

Bir Tekstil İşçisi: İçerde Ölüm Orucu tüm kararlılığıyla sürüyor. Yeni çıkan yasalara karşı mücadelemiz Ölüm Orucundan bağımsız olamaz. Yani öncülerimizi sahiplenmemiz gerekiyor. Bu soruna kendine devrimciyim diyen herkesin dört elle sarılması gerekiyor. Halka gerçekten bu yasaların iç yüzü anlatılmalı. Zindanlar sorununu iktidar mücadelesiyle birlikte ele alıp öyle değerlendirmek gerekiyor.

Bir Emekçi: Tek vücut olmak lazım. En geniş birliği oluşturmalıyız. Halka gidilmeli ve örgütlülük yükseltilmeli. Bu sistemi yıkmadan gerçek bir çözüm bulunabileceğini sanmıyorum. Bunun için kitlelerin güvenini kazanmak lazım.

DİK'li Bir İşçi: Ölüm Orucularının belli bir evresinden sonra bir kamplaşma oluştu. Biz bu kamplaşmada savaşan kesimi oluşturuyoruz. Sorunun çözümü fabrikalarda tarlalarda ve okullardadır. Çıkan yasalar faşizmin bize dayatıldığı yasalardır. Çözümü de faşizmin yıkılmasıdır. Ufak tefek demokratik değişimler zindanlar sorununa çözüm olamaz. Kısacası çözüm iktidarın ele geçirilmesidir.

Y.E. Mücadele Birliği: Ölüm Orucu Eylemi hakkındaki görüşleriniz?

Bir Tekstil İşçisi: Ölüm Orucu Eylemini halka yeterli derecede duyuramıyoruz. Ölüm Orucu Eylemi bizlerin zindanlardaki sesidir bu ses dışarıda da yankılanmalıdır; bunun için gerekli tüm çalışmaların yapılması gerekiyor. Devrimci sıfatını kullanıp da Ölüm Orucuna sessiz kalanlara gerekli cevabı işçi ve emekçiler verecektir. Amacımız devrim ve devrim mücadelesi bütün alanlarda yükseltilmelidir. Ölüm Orucundaki yoldaşlarımızın sesi, kulağı ve gözü olmalıyız.

Bir Emekçi: Ölüm Orucundaki yoldaşlar bizim için bedenlerini ölüme yatırıyorlar buna hiç kimse kayıtsız kalmamalı ve kalamaz da. Ölüm Orucuna karşı işçi ve emekçilerin büyük sorumlulukları vardır bunun bilincinde olmalıyız. Ölüm Orucu Eylemi söz konusu

ÇÖZÜM FAŞİZMİN YIKILMASIDIR

olunca fraksiyon ayrımı yapılmamalı çünkü Ölüm Orucu tüm halkın sorunlarını kapsıyor. 119 can e-

mekçilerin beyninden kazanmayacaktır ve elbette Ölüm Orucu zafere ulaşacaktır.

DİK'li Bir İşçi: Ölüm Orucu eylemi ilk günkü tutarlılığıyla sürüyor. Halktan bazı insanlar Ölüm Orucunun ne zaman biteceği hakkında sorular soruyor. Bunun cevabı çok net sorun iktidar sorudur; iktidar el değiştirmedikçe köklü bir çözümden söz edilemez. Ölüm Orucunu bırakan yapılar bir anlamda iktidar mücadelesinden vazgeçmiştir.

Y.E. Mücadele Birliği: İçinde bulunduğumuz süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bir Tekstil İşçisi: İçinde bulunduğumuz süreç ne burjuvazinin ne de ortalama solun yansıtmaya çalıştığı gibidir. İktidar sorunu kendini işçi ve emekçilere dayatıyor. Devrim için neredeyse bütün koşullar oluştu diyebiliriz. Artık iktidar dışında hiçbir şey ezilenlere alternatif olacak gibi görünmüyor.

Bir Emekçi: Süreç sosyalizmi gösteriyor ancak kapitalizm yaşadığı her gün daha fazla acı ve kan getirecektir. İşçiler emekçiler örgütlü mücadeleye girmedikçe sistemin yumruğunu enselerinde hissedeceklerdir. Kapitalizmin yıkılışının önünü artık hiç kimse ke-semez. Bunun bilincinde olmalı ve mücadele araçlarımızı ona göre ayarlamalıyız.

DİK'li Bir İşçi: Süreç kimilerinin söylediği gibi geri bir süreç değildir. Tersine kitlelerin kendiliğinden hareketi Türkiye ve K. Kürdistan'ı sarmış durumda, en ufak bir olayda işçi ve emekçiler sokağa dökülüyor. Son süreçteki SEKA, Seydişehir ve Tekel vb. olayları bize süreci gösteriyor zaten. Tek eksik işçi ve emekçilerin komünist ideolojiyle beslenmesidir. Kitleler devrime hazırdır ve beklemiyorlar. Sorun hızla komünist kadroların yaratılması ve işçi emekçilerle buluşmasıdır.

Y.E. Mücadele Birliği: Teşekkür ederiz.

Y.E. Mücadele Birliği/Adana

DEVİRİM VE İKTİDAR İÇİN HALK CEPHESİ

Türkiye, geçtiğimiz hafta sonunda, televizyonlardan naklen yayınlanan bir dehşet manzarasıyla uyandı. Ankara'nın ortasında, Adalet Bakanlığı'nın önünde bir devrimci elleri arkadan kelepçelenmiş ve yaralı olduğu halde, onlarca polislin ortasında, birkaç metre mesafeden sıkılan kurşunlarla katledildi. Televizyonlar, bu cinayeti defalarca ve saniye saniye naklen yayınladılar.

Burada, başta Adalet Bakanlığı olmak üzere, katillerin ve onların tüm yardakçılarının insan zekasıyla alay eden gerekçeleri üzerinde duracak değiliz. Bir devrimciyi yitirmenin acısını bastırarak, bu açık infazın politik mesajı üzerinde soğukkanlı şekilde durmak, mesajı doğru okumak ve sınıflar arası süren iç savaşa ilişkin doğru sonuçlar çıkarmak gerekiyor.

Öncelikle şuna işaret etmek gerekiyor: Katliam görüntüsü 90'lı yılların başında yapılan açık infazları çağırıyor. Hatırlanacaktır, özellikle 1991-94 arası (hani o katil Mehmet Açar'ın cinayet şebekesiyle birlikte "Bin operasyon yaptık" diye övündüğü) yıllarda, ev baskınları ya da sokak infazları sırasında bu tür görüntüler, artık günlük yaşamın bir parçası haline gelmişti. Söz konusu yıllarda da televizyonlar bu tür katliamları saniye saniye yayınlıyorlardı.

Bu yayınlarda "devletin teşhiri" gibi "olumlu" bir yan görenler ne kadar yanıldıklarını sonradan anlamış olmalı. Bu katliamlarda ve katliamların açıkça teşhir edilmesinde, emekçi sınıfları, devrimci güçleri, devrimin toplumsal ordusunu yıldırma amacı vardı. Geçtiğimiz hafta sonunda Anka-

ra'nın ortasında hem de Adalet Bakanlığı'nın önünde işlenen bu cinayetle amaçlanan şey aynıdır: Devrimin toplumsal ordusunu yıldırma, korkutma ve sindirme. Mesajın gözle görünen tarafı bu. Mesajın öbür tarafında ise şunu okumak lazım: İyice egemenliğini yitirme korkusuna kapılmış olan tekelci burjuva sınıf ve onun faşist devleti aklını yitirmiş, kendini kaybetmiş gibi hareket ediyor.

Tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin bu aklını yitirmiş halinden dehşet havasına kapılanlar yok değil. "Aydın" denilen tabaka ve sosyal reformistler, bu katliam manzaralarından dehşete düşmüş vaziyette "Geçmişe mi dönüyoruz?" sorusuyla devrimci güçleri özellikle de UKH'ni devrimci mücadele yöntemlerinden vazgeçmeye çağırıyorlar. "Aydınlar Bildirisi"nde olduğu gibi iç savaştan dehşet havasına kapılmış halde bu tür çağrılar yapmanın faşist devletin işini kolaylaştırdığından şüphe yok.

Ankara'daki açık infaz, tekil değil bir bütünü; pratiğe dökülmüş bütünlüklü bir politikanın şimdilik son halisidir. Tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin bu bütünlüklü politikasını görmek için yakın geçmişe kısaca bir göz atmak gerekiyor.

Yakın Geçmişe Kısa Bir Bakış

Çok değil bu yılın Mart ayına kadar gitmek, o tarihten bu güne olan-bitene söyle bir göz atmak, sınıflar savaşı tablosunun bütünü ve geleceğini görmek için yeterli olacaktır.

Bu bir kaç aylık sürecin kilometre taşları olarak ele alabileceğimiz gelişmelerin başında "Bayrak Provokasyo-

nu" olarak bilinen olaylar dizisi geliyor. Biliniyor, faşist devlet, "Bayrak Provokasyonu" diye bilinen olayla sivil faşistleri sokağa salmış ve pek çok ilde tezgahladığı linç girişimleriyle dehşet havası yaratmaya çalışmıştı.

"Bayrak Provokasyonu" ve linç girişimlerinin tezgahlandığı aynı süreç içinde TC ordusu gerillaya karşı çok kapsamlı operasyonlar başlattı. Binlerce asker ve ağır silahlarla yapılan operasyonlarda kimyasal silah kullanımı dahil, her türlü yöntem kullanıldı. Gerilla üzerinde dehşet ve korku havası yaratmak için cenazelere işkence yapmaktan, çeşitli savaş suçları işlemekten çekinmediler. Dergimizin önceki sayılarında yazdığımız gibi bu mesaj gerilla güçleri tarafından doğru okundu ve aynı kararlılıkla yanıtlandı.

Gerilla ile TC ordusu arasındaki savaş tüm şiddetiyle sürerken devlet bu sefer üniversitelerdeki faşistlerin iplerini saldı. Faşistler, polislin açık desteğiyle devrimci öğrencilere bıçaklı, satsız, silahlı saldırılar düzenlemeye başladılar. Bıçaklı saldırı yaparken "suçüstü" yakalanan bir faşistin ertesi gün serbest bırakılması da bir mesaj içeriyordu: Devletin diğer temel kurumları gibi yargı da burjuva iç savaşın emrine verilmişti. Göstermelik de olsa üzerindeki "tarafsızlık" örtüsünü yargı bir kenara atmıştı. Mitinglerde slogan atıllar diye değişik illerde onlarca insanın keyfi şekilde tutuklanması, gece yapılan ev baskınları yargının, merkezi bir karar ve politika içerisinde hareket ettiğini ve burjuva iç savaşın emrinde açıkça çalıştığını gösterdi.

Bütün bunları, MKP'nin on yedi önder kadro ve savaşçısının katledil-

mesi izledi. Bu toplu katliam burjuva sınıfın ve faşist devletin iç savaşta ki yönelimine ilişkin her türlü kuşku yihinlerden silmiş olmalı. Faşist devlet, işi toplu katliamlar düzeyine getirmişti artık. MKP'nin önder kadro ve savaşçıların katledildiği sırada, UKH'nin gerillalarına karşı yapılan operasyonlar sınır tanımaz bir vahşet eşliğinde genişletildi. Öldürülen gerillaların cenazelerine işkence yapılıyor, kafalar eziliyor, cesetler parça parça ediliyordu.

Burjuva gerici iç savaşa ilişkin bu tabloyu, faşist devletin kitle eylemlerine karşı izlediği terör politikası tamamladı. Önce Van'da, gerilla cenazesine sahip çıkan Kürt halkına ateş edilerek bir genç öldürüldü, onlarca kişi yaralandı. Arkasından Diyarbakır'da gerilla cenazesine sahip çıkan halkın üzerine yine ateş açıldı ve onlarca kişi yaralandı. Mesaj açtı: Artık cenazelere sahip çıkmanın karşılığı ateş yağmuru ve ölümdü. İşte Eyüp Beyaz adlı devrimcinin elleri kelepçeli ve yaralı halde yakın mesafeden ateş edilerek katledilmesi bütün bu gelişmeler zincirinin son halkasıydı. Bundan böyle iç savaşa ilişkin çatışma, katliam ya da açık infaz olaylarının karşımıza hep çıkacağı nı vurgulamalıyız.

“Halk Cephesi” Zorunluluktur

İç savaşın, özellikle Mart ayından bu yana, yeni bir aşamaya geçerek şiddetlendiğinden; bundan böyle daha da artan bir hızla şiddetleneceğinden kim senin kuşkusu olmamalı. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet bir yandan emperyalistlerin desteğini alarak, diğer yandan bütün kurum ve güçlerini iç savaşın hizmetine vererek, buna uygun yasal düzenlemeleri yaparak iç savaş kazanmak için gerekli hazırlıkları tamamladı.

Buna karşılık devrim güçleri faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfının iç savaş şiddetlendireceğine dair mesajı doğru okuyarak hazırlıklarını yapmalılar. Avrupa Birliği'ne girmek istiyor diye Türkiye'nin demokratikleşeceği, barışçıl, yasal mücadele olanaklarının artacağı hayalini kuranlar, kafalarını iç savaşın acımasız şiddetine çarpacaklar-

dır. İç savaş, bundan böyle, taraflardan biri kesin yenilgiye uğrayana değin şiddetlenerek sürecektir. Devrimin toplumsal güçleri, örgütlü devrimci güçler hazırlıklarını bu gerçeği hesaplarının başına koyarak yapmalılar.

Tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin bütün kurum ve güçlerini iç savaş kazanmak üzere birleştirmesi, kendi çıkarlarına uygundur. Bu hareket tarzı, savaş kazanmanın ilk koşuludur. Buna karşılık, devrimin örgütlü güçleri de devrimin birleştirilebilecek bütün güçlerini bir Halk Cephesi çatısı altında birleştirmek, bir araya getirmek ve burjuvaziye karşı harekete geçirmek zorundalar. Savaşın bu temel görev ve kuralı yerine getirilmeden iç savaş kazanmak mümkün değildir. Devrimin bütün toplumsal ordusunu, bütün olanaklarını birleştirip düşman üzerine sürmek savaşta zafer kazanmanın ilk temel koşuludur.

Bu koşulun yerine getirilmesi, devrim güçlerine zaferi büyük ölçüde garantileyecektir. Devletin ve burjuvazinin gücü konusunda kimse yanılgıya kapılmasın. Devletin, aklını yitirmiş, bir şekilde hareket etmesi, güçlü olmasından değil, zayıflığındandır. Tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devleti, tarihinin en ağır bunalımından, en zor ve en zayıf döneminden geçmektedir. Kapitalist egemenlik, proletaryanın, Kürt halkının, öğrenci gençliğin ve devrimin diğer toplumsal güçlerinin devrimci kitle eylemi tarafından kuşatmaya alınmıştır.

Kürt halkı, her türlü baskı, terör, tehdit ve korkutmaya rağmen, devrimci kitle eyleminden vazgeçmiyor. Van'daki ayaklanma bunun bir örneği; Diyarbakır bir başka örneği. Gerilla cenazelerine sahip çıkma şeklinde başlayan devrimci kitle eylemleri büyük serhildanlara dönüşme potansiyelini güçlü bir biçimde taşıyor. UKH, bu potansiyeli görerek hem Kürt halkına serhildanları yükseltme çağrısı yapmış hem de kendisi halkın bu ayaklanmasından büyük bir moral güç bulmuştur.

Öğrenci gençlik, devletin ve sivil faşistlerin tüm saldırılarına kararlılıkla karşı koymuş; okulları faşistlere teslim etmemiştir. İşçi sınıfı her yerde hareket

halindedir. Dün SEKA, bugün Seydişehir, yarın başka büyük işletmelerin işçileri özelleştirme ve, hükümetin politikalarına karşı direnme kararlılığı göstermektedir. Kamu emekçileri, sosyal reformistlerin kötürümleştirici etkilerine rağmen mücadelede kararlılar.

Kısacası devrimin bütün toplumsal güçleri kendi alanlarında tekelci sermaye sınıfa ve faşist devlete karşı mücadele halindedir. Sorun kendi yataklarında akan bütün bu suları bir kanalda, bir nehirde birleştirmek; birleşik ve yıkıcı bir güc haline dönüştürmektir.

Günümüzde bunu gerçekleştirmek geçmişte olduğundan çok daha fazla olanaklıdır. Tekelci sermaye sınıfının devrimin bütün toplumsal güçlerine karşı aynı zaman diliminde saldırıya geçmiş olması bu amacı mümkün kılan etkenlerin başında geliyor. İkincisi, devrimin toplumsal güçleri arasında mücadele birliği isteği ve eğilimi git-tikçe güçleniyor ve bir bilinç haline dönüşüyor.

MKP'nin 17 önder kadro ve savaşçısının katledilmesinden sonra ortaya çıkan dayanışma ruhu, gerçekte emekçi sınıflardaki ve Kürt halkındaki bu eğilimin ifadesi ve sonucudur. 17 yiğit devrimcinin katledilmesini devrimci gelişmeye, devrimin gelişmesine yol açan bir olaya dönüştürmek, ancak onların sahsında doğan dayanışma ruhunu devrim ve iktidarı hedefleyen örgütlü bir yapının, bir halk cephesinin kaldırıcı yapmakla mümkündür.

Hedeflerinin başına bütün iktidarı bir devrimle ele geçirmeyi; Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkını derhal tanımayı ve zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirmeyi koyan bir halk cephesi, kısa ve özlü bir programla devrimin bütün toplumsal güçlerini birleştirme yeteneğinde olacaktır. Şimdi, tarihin devrim güçlerinin önüne koyduğu en önemli görev budur.

Bu görev doktriner tartışmalara feda edilmemelidir. Ya büyük ve tarihsel bir sorumlulukla hareket edilerek bu görev yerine getirilir; böylece sermaye sınıfı ve faşist devlet üzerinde zafer kazanmanın yolu açılır ya da güçlerini birleştirmiş karşı devrime yenilmek kaçınılmaz olur.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİNİN TARİHSEL ÖNEMİ

Zindanlarda Ölüm Orucu eylemi sürüyor. 5 yılı aşkın süredir devrim ile karşı-devrim, zindanlarda ölümüne, kıyasıya bir mücadele sürdürüyor. Bu büyük savaşta bugüne kadar 119 kahraman savaşçı ölümsüzleşti. Onlar, “yüreklarinde patlamak için sabırsızlanan tomurcuğa hayat verebilmenin mutluluğu”yla yürüdüler ölümün üstüne. Düşmanlarına dudak ısırtırcasına bir yiğitlik, adeta “bunlar Komünden beri böyleler” dedirten bir kararlılıkla çarpıştılar ve “tüy gibi hafif / tarih kadar ağır” bedenleriyle uzandılar ölümsüzlük yataklarına. Burjuvaziye bir kez daha komünçülerin başucunda yazan dizelerle seslendiler: “Belki bütün çiçekleri kopartabilirsiniz ama baharın gelişini engelleyemezsiniz”.

Eylemin 5 yılı aşkın süredir sürüyor oluşu, bunun ne kadar büyük bir savaş olduğunun göstergesi. Ölüm Orucu eylemi, bir dünya örneği halini almıştır. Burjuvazinin tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçilere, onların devrimci öncülerine karşı başlattığı küresel iç savaşın, üzerinde yaşadığımız topraklarda proleter iç savaşla yanıtlanmasıdır. Devrimci bir eylem biçimi olarak 5 yıldır devam ediyor ve bu 5 yıl boyunca öyle büyük bir tarihsel miras yaratılmıştır ki, “göğü fetheden” Paris Komünarlarıyla eş tutulacak bir noktaya gelinmiştir.

19 Aralık 2000 öncesinde, 19 Aralık sırasında ve sonrasında devrimci tutsaklara yapılan saldırı, sermayenin dünya çapında stratejik saldırısının bir parçası olarak ele alınmalıdır. Burjuvazi, tüm dünya üzerinde proletaryaya karşı bir “yüzyıl savaşı” başlatmış durumundadır. Burjuvazi, bu savaşta genelde dünya işçi hareketini özelde de dünya komünist hareketini yenmeyi ve ezmeyi hedefliyordu. Burjuvazi, bir anda tüm cephelerden topyekün bir saldırı başlatmıştı; proletaryanın yıllarca süren savaşlarıyla elde ettiği tüm mevzilerini, örgütlülüğünü dağıtmak için askeri, politik, ideolojik yani bütünsel bir saldırıydı bu. Uluslararası sermaye, yoğunlaşması ve merkezileşmesi önünde engel olarak da ona önderlik eden



devrimci ve komünist hareketi görüyordu. Bu nedenle onlara saldırmadan nefes alabilmesi mümkün değildi. Devrimci öncülerini toplumsan yıaltmak, kitleleri örgütsüz bırakmak, bu saldırının nirengi noktalarından birisiydi. 19 Aralık Katliamıyla devlet, devrimin moral kalelerini birer birer çökertmeyi, işçi sınıfı ve emekçi halka da “işte bakın öncülerinizi katlettim; artık başsız gövdesiniz” mesajı vermeyi hedeflemişti. Sermaye sınıfı ve onun devleti, kendi bekası için hiçbir katliamdan çekinmeyeceğini, katliamı tekeli medya kuruluşlarından naklen yayınlatarak gösteriyordu. 19 Aralık’ta ve sonrasında gelişen süreci bir “milat”, “yenilgi” olarak ele alanların göremedikleri gerçek işte bu. Sermaye sınıfı, çok güçlü olduğu anda saldırmadı devrimcilere. Tam tersine, uluslararası sermayenin tüm dünya üzerinde büyük bir krize girdiği, emperyalist-kapitalist sistemin tarihsel sınırlarının sonuna geldiği ve işçi sınıfı ve emekçilerin eylemleriyle sarsıldığı bir dönemde saldırdı. Sermaye sınıfı bu saldırıyla önderlerinden başlamak üzere tüm toplumu teslim almayı hedefliyordu; ama beklentisinin tersine, 19 Aralık katliamı, halkla devrimcileri birbirine daha çok kenetledi. Emekçi halklar, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük şiarının politik içeriğini bu süreçte daha iyi kavramışlardır. Onlar, devrimci tutsaklara sa-

hip çıkararak, devrimci tutsaklar özgürleştirilmeden işçi sınıfı ve emekçilerin özgürleştirilemeyeceğini göstermişlerdir bir kez daha; devrimci tutsakların en eşitsiz koşullarda dahi nasıl bir savaşa azmi ve kararlılığında olduğunu anlamışlar, bunu kendilerine örnek almışlardır.

Bugün, 19 Aralık saldırısı karşısında devrimcilerin gösterdiği direnme kararlılığı, emekçi halklar için cesaret ve esin kaynağı olmaya devam ediyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin eylemlerinde, devletin saldırısına karşı, 19 Aralık’ta devrimci tutsakların zindanlarda geliştirdikleri yöntemlere karşı koymaları bunun bir göstergesidir. SEKA ve Seydişehir örneğinde bunu görmek mümkün.

19 Aralık, aynı zamanda devrimci iradenin kazanma azmini de ortaya çıkarmıştır. Onlarca savaşçının ölümsüzleşmesi ve yüzlercesinin ağır bir şekilde yaralanmasına rağmen, burjuvazinin saldırıları karşısında başeğmezliğin tarihsel bir örneği olmuştur. Bugün hala sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi, gücünü ve kararlılığını buradan alıyor.

5 yılı aşkın süredir devam eden Ölüm Orucu eylemi, bir devrimci eylem manifestosudur. Devrimcilerin, komünistlerin adanmışlık ruhunun simgeleşmiş halidir. Eylemin dersleri, insanların yarattıkları kahramanlıklar, en büyük kazanımdır. Ölüm Orucu eylemi, tarihsel bir eylemdir. Somut sonuçları bugünden alınabilmiş değildir ama etkisi yıllara yayılacak bir eylem olduğuna şüphe yoktur. Tarihte benzer örnekleri az değildir. Tarihte bazı devrimci olaylar, yol açtıkları ileri sonuçlar ve genel dünya tarihindeki yerleri nedeniyle büyük rol oynarlar. Daha sonraki tarihi süreçte kimse o büyük olayların somut sonuçlarıyla değil, genel dünya tarihinde oynadıkları devrimci rol nedeniyle sahiplenilir. Örneğin Spartaküs Ayaklanması böyledir; bugün şairler onu “cihanın ilk gerillası” diye anıyorlarsa, bu onun fiziksel olarak çarpmışa geri-lererek katledilmesine ve yaşadığı süre içinde zaferi görmemesine rağmen, bir gün kazanacağına olan mutlak inançtır. “Göğü fetheden” Komünçüler, yine öyledir. Makinalılarla biçildiklerinde Seine Nehri günlerce kan kırmızı akmıştır. Komutan Che’nin gerçekçi olup imkansız isteyerek çıktığı yol, bugün bütün dünya devrimcilerine örnek oluyor. O, bir gün gerçekleştireceğine inandığı idealleri uğruna “ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş gelir, sefa gelir” demeyi bilmiştir. Fiziksel olarak katledilmiştir ama, dünya halklarına esin kaynağı olmuştur. Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht’in önderliğinde Spartakistler

Almanya'da ayaklanma başlattıklarında burjuvazi tarafından acımasızca katledilmişlerdir ama düşünceleri yıllar sonrasında tüm canlılığıyla ulaşmıştır. Tarihin hafızası, hiçbir şeyi unutmayacak denli güçlüdür. Çok eski tarihte Yunanistan'ın Mora Yarımadası'nda yaşayan Spartalıların Pers İmparatorluğu'na karşı bir geçidi üç gün boyunca savunmalarının destansı hikayesi, tarihin koridorlarından geçerek günümüze ulaşmıştır. 300 Spartalının onbinlerce Pers askerine karşı nasıl savaşmaları ve hepsi ölse de tarihe ne büyük bir miras bıraktıkları, bugün insanlık tarafından saygı ve hayranlıkla anılmaktadır.

Bütün bu tarihsel olaylardan hiçbir ders çıkarmamış olan ortalama sol hareket, Ölüm Orucu eylemini "artık zafer ihtimali kalmadığını", "sonuç alıcı olmadığını" düşünerek bırakmış ve eylem kırıcılığı yapmıştır. İşçilerin deyimiyle, grev kırıcılığı yapmışlardır. Onlar, üç yıl önce Ölüm Orucuna son verdiklerinde, "bayrağı dışarıdaki yoldaşlarımızla devrediyoruz" şeklinde süslü cümlelerle, yıldızlarla donatmışlardı sözlerini. Ne kadar şaşalı sözlerle ifade edilirse edilsin, yaptıkları eylem kırıcılığından başka bir şey değildi. Burjuvaziye arayıp da bulamayacağı bir fırsatı kendi elleriyle sunmuşlardı; eylemi zayıf-



latmış, gücü bölmüşlerdi. Bırakanların çoğunluğu zaten daha önceden ileri sürdükleri talepleri sürekli geri çekerek, kararsızlık içine düşerek eylemi zayıflatmışlardı. En sonunda tamamen bırakarak burjuvaziye ihtiyacı olan moral desteği vermiş oldular. Elbette bunlar da tarihin sayfaları arasında kayıtlı altına alınmıştır. "Hafızayı beşer nisan ile maluldür" (yani, insan hafızası unutkanlıkla sakatlanmıştır); ama tarihsel o-

laylar söz konusu olunca hiç kimse bir şeyin unutulacağını düşünmemelidir. Gün geldiğinde her şey titiz bir şekilde günyüzüne çıkarılacaktır. Bugün sadece Ölüm Orucunu bırakmakla kalmayıp kendi durumlarını gözden geçireceklerine, Ölüm Orucu eylemine saldırma cüretini kendinde görenler, aslında düzene yerleşmenin köşe taşlarını döşeme telaşı içinde olanlardır. Her zaman böyle olmuştur. Geçmişte küçük burjuva temellerde de olsa az çok devrimcilik yapanlar düzene yerleşmeyi hedeflerken, ilk yaptıkları şey, devrimci hareketi ve devrimci yöntemleri inkar etmek ve onları mahkum etmeye çalışmak olmuştur.

Bugün Ölüm Orucu eyleminin bu kadar uzamış olmasının nedenlerinden biri, ortalama solun eylem kırıcılığıdır. Bir diğeri işbirlikçi sermayenin arkasında ABD ve AB emperyalizminin olması, Ölüm Orucu eyleminin tarihsel anlamının kavranarak, önemli bir örnek olarak başarıya ulaşmasının önüne set çekilmek istenmesi, bunun için tüm güçlerini seferber etmeleridir.

Bütün bunlara rağmen, bugün Ölüm Orucu eyleminin hala sürüyor olması, yarıncı politik sonuçları ne olursa olsun, Ölüm Orucunun politik olarak bugünden kazanılmış bir eylem olduğunu gösteriyor.

Zindanlarda Saldırıları Yoğunlaşıyor

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar sürüyor... Gün geçmiyor ki cezaevlerinden bir saldırı haberi almayalım. Faşist devlet 19 Aralık katliamı ve F Tipleriyle teslim alamadığı devrimcilere ve devrimci tutsaklara yönelik "yeni" ceza yasaları çıkardı. 1 Haziran'dan itibaren yürürlüğe soktuğu Ceza İnfaz Kanunu (CİK) ya da yeni adı ile Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun (CGTİHK) ile tüm saldırılarını yasal bir kılıfa büründürmüş bulunuyor. Bu kanun yürürlüğe girer girmez ilk elden uygulamalarına başladı. Tekirdağ F tipinde cezaevi idaresi ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alan hükümlüleri hemen tek kişilik hücrelere koydu. Yine kadın tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu Gebze M tipinde de 1 Haziran'dan itibaren cezaevinde kadın subaylar bulunduruluyor. Arama sırasında bu kadın subayların eşliğinde kadın tutsakların tüm eşyaları askerler tarafından talan ediliyor.

Zindanlardaki saldırılara bir yenisi daha eklendi. En son Gebze cezaevinde devrimci kadın tutsaklara saldırı gerçekleşti. 24 Haziran günü cezaevi idaresi arama yapma bahanesiyle hücrelere giriyor ve Ölüm Oru-

cu savaşçısı Fatma Koyupınar'ı zorla hastaneye götürüyorlar. Bunun üzerine devrimci tutsaklar kapı döverek slogan atıyorlar. Bu sırada savcının da gözetiminde askerler coplarla devrimci kadın tutsaklara saldırıyor. Bu saldırıda birden fazla devrimci tutsak yaralanıyor. Kafasından ve çeşitli yerlerinden darbe alanlar oluyor. Gülizar Kesici adlı tutsak beyin travması geçiriyor ve bayılıyor.

Gebze Cezaevi'nde yaşanan bu saldırıya ilişkin Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) bir basın açıklaması düzenledi. İHD'de 30 Haziran'da düzenlenen konuya ilişkin basın açıklamasında Ceza İnfaz Kanunu'na da değinildi. Ve Gebze Cezaevi'nde Fatma Koyupınar'ın zorla götürülmesi sırasında yaşanan saldırılar anlatılarak, duyarlı olan herkes cezaevlerindeki devrimci tutsakları yalnız bırakmayıp mücadele etmeye çağırıldı. Hep birlikte mücadele etmemiz gerektiği vurgulandı. Aynı zamanda Gebze cezaevinde bulunan Leninist tutsaklardan Serpil Cabadan'ın da 26 Haziran tarihinde Ölüm Orucuna başladığı, söylendi. Daha sonra söz alan devrimci tutsak anası



olan Sakine Sürücü, cezaevlerinde yaşanan saldırıları ayrıntılı olarak anlattı. Bir çocuğunun Tekirdağ F tipinde bir çocuğunun de Gebze zindanında olduğunu söyledi. Ana "Gebze cezaevinde savcı saldırıyor o zaman biz kimi kime şikayet edeceğiz, sorunlarımızı kime anlatacağız" dedi. Ana, zindanlarda Ölüm Orucunun sürdüğünü, en son Faruk Kadioğlu'nun ölümsüzlüğe uğurlandığını söyledi. Cezaevlerine karşı tüm insanların duyarlı olması gerektiğini söyledi. Zindanlardaki devrimci tutsakların yalnız bırakılmayıp herkesin onların dışındaki sesi olması gerektiği ifade edilerek açıklama bitirildi.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

TAKSİM MEYDANI'NDA AYIŞIĞIMIZ İÇİN ANMA

Devletin yıllar boyu zindanlarda uyguladığı baskı, şiddet ve katliam, 19-22 Aralık 2000'de 4 Gün Savaşları ile doruğa çıktı. Eşitsiz koşullardaki bu çarpışmada, Ölüm Orucu savaşçıları, kızıl bantlarıyla en öne fırladılar ve yıllar boyu zindanlar mücadelesinin en ön saflarında yer aldılar. Aysunumuz da, Sibelimiz gibi bu çarpışmada en öndeydi ve ardı ardına ölümsüzleştiler.

26 Haziran 2005 günü, Aysunumuzu anmak için Taksim Meydanı'nda bir eylem yaptık. "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür, Ölüm Orucu Sürüyor, DETAK" pankartı ve Aysun'un resimleriyle alana çıktık ve "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganları eşliğinde basın açıklaması yaptık. 1 Haziran günü yürürlüğe giren Ceza İnfaz Kanunu ile birlikte zindanlardaki baskıların ağırlaştığını, fiili uygulamalara yasal kılıf uydurulduğunu, zindanlardaki tutsaklar başta olmak üzere tüm toplumun bir saldırı furyası ile karşı karşıya olduğunu ve bunun için hep birlikte mücadele etmek gerektiğini söyledik. Eylemde ayrıca zindanlarda süren Ölüm Orucu eylemine sahip çıkmanın, bu mücadelenin önemli bir parçası olduğunu vurguladıktan sonra yeni bir Ölüm Orucu savaşçısının, Gebze Zindanında bulunan TKEP/Leninist davası tutsağı Serpil Cabadan'ın da Ölüm Orucu Eylemine başladığı duyuruldu.

Devletin zindanlarda uygulamaya başladığı saldırıları da dile getirdikten sonra basın açıklamasını bitirdik ama sloganlarla İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtik. DETAK önlükleri ile Odakule'ye kadar yürüdük ve burada, gür bir şekilde "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür" sloganlarını atarak eylemi bitirdik. Eylemimiz yabancı basın başta olmak üzere tüm halkın dikkatini ve ilgisini üzerine topladı.



**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!**

DEKAK

Ayışığımızın Güneşe Uğurlandığı Günde Yine Onunlayız



26 Haziran 2001 Ayışığının güneşe ulaştığı gündür. O gün Ayışığımız Aysun BOZDOĞAN'ı güneşe uğurladık.

19 Aralık 2000'de zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik saldırıda 28 devrim savaşçısı katledilerek tutsaklar teslim alınmaya çalışılmıştı. 19 Aralık'tan sonra tutsaklar zorla F tipi hücrelere gö-

türülmüş, ama o gün bugündür baş eğmezliğin, teslim alınmazlığın destanını hücrelerde Ölüm Oruçlarıyla yazmaya devam etmişlerdir.

Ayışığımız Aysun da tereddüt etmeden Ölüm Orucu savaşındaki yerini almış, ilk ekipte başlamıştı. 183 gün boyunca dimdik savaştı zindanda.

Ve eyleminin 183. günü 26 Haziran 2001'de güneşi fethetmek için yanındaki yerini aldı. Aradan 4 yıl geçti. Ölüm Orucu savaşı 5. yılında hala sürüyor.

Bizler de Aysun'un yolunda yürüyen yoldaşları olarak; 27 Haziran Pazartesi günü, Ayışığımızın yaşadığını ve savaşın sürdüğünü İzmir işçi-emekçilerine duyurmak için, Konak Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması düzenledik.

Üzerinde "AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR, MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU" yazan pankartımızla ve "ÖLÜM ORUCU SÜRÜYÜR" yazılı ve Aysun'un resimlerinin bulunduğu dövizlerle eylemimize "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Aysun BOZDOĞAN Ölümsüzdür", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrimci

Tutsaklar Teslim Alınmaz” “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarını atarak başladık.

Basın açıklamasında:

“Bu büyük savaşımın, yüzlerde öğretmeninden biri de Aysun BOZDOĞAN yoldaşımız olmuştur. Mücadele yaşamının önemli bir bölümlünü İzmir’de geçiren Aysun yoldaşımız, bedenini açlığa yatanların ilklerinden oldu. 183 gün süren büyük savaşımının sonunda 26 Haziran 2001’de ölümsüzleşti.

Onun gösterdiği yolda mücadele devam etti. Onlarca devrimci ve komünist tutsak bedenlerini ölüme yatırarak kazanma kararlılığımızı gösterdiler” denildi.

Ayrıca TKEP/L davası tutsağı Serpil CABADAN’ın, yoldaşının ölümsüzleştiği tarihte Ölüm Orucuna başlamış olmasının, bu savaşı er geç devrimci tutsakların kazanacağını kanıtı olduğu vurgulandı.

Basın metninin okunmasının ardından tekrar sloganlarımızı atarak eylemimizi sonlandırdık.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR, SÜRECEK ZAFERE KADAR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Mücadele Birliği Platformu/ İzmir

AYIŞIĞIMIZIN BAŞUCUNDA...

Ayışığımız, Aysunumuzu bundan tam 4 yıl önce ölümsüzlüğe uğurladık. Aysun Bozdoğan, 26 Haziran 2001 tarihinde, Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzleşti. Bir leninist kadın savaşçı olarak Denizlerin, 13 Mart Savaşçıları’nın yoldaşydı. Onlardan aldığı güçle onlar gibi tüm yaşamını işçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluşuna adadı. Sibel Sürücü’den aldığı bayrağı en yükseklerde dalgalandırmış olmanın ve görevini layıkıyla yerine getirmiş olmanın haklı gururuyla insanlığa gülümsüyor.

Aysunumuzdan aldığımız ışıkla ilerliyoruz geleceğe. Antep’ten leninistler olarak Ayışığımızı anmak için Adana’daki Kabasakal Mezarlığı’nda sonsuz uykusunda, ölümsüzlük yatağında bulunan yoldaşımızı Adana’daki leninistlerle birlikte ziyaret ettik. “Ölüm Orucu Sürüyor, Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür, Mücadele Birliği” yazılı pankartı açarak, “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek, Zafere Kadar”, “Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür”, “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük” sloganları atarak Aysunumuzun yanına, mezarına geldik. Ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşundan sonra şiirler, Aysun Bozdoğan’ı, Sibel Sürücü’yu ve Murat Ördemci’yi anlatan yazılar okundu. Aysun yoldaşın zindanlarda söylediği “vurulup düşmüşsün” ezgisi seslendirildi. “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük”, “Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür” sloganlarının atıldığı anma sırasında “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist” sloganı da duyuldu. Mezara karanfeller bırakılmasıyla anma sona erdi.

Mezar anmasından sonra Adana işçi ve emekçilerine sesimizi duyurmak için şehir merkezindeki İnönü parkında saat 15:00’de bir basın açıklaması düzenledik. “Ölüm Orucu Sürüyor, Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür, Mücadele Birliği” yazılı pankartımızla geldiğimiz basın açıklamasında, “Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür”, “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek, Zafere Kadar” sloganları atıldı.

Basın açıklamasında;

“26 Haziran 2001 tarihinde bir devrim savaşçısını, Aysun Bozdoğan’ı ölümsüzlüğe uğurladık. Aysun’umuz Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzleşti.

Bugün Ölüm Orucu hala sürüyor. Zindanlarda devrim ile karşı devrim arasında yılları aşan kıyasıya mücadele devam ediyor. Sermaye sınıfı ve onun devleti, devrimci tutsakları teslim almak için



denemedik yöntem bırakmadı. Fakat devrimci tutsaklar öldüler, ama asla teslim olmadılar. Onlar, onurun ölümden güçlü olduğunu yaşamalarını tereddütsüzce ortaya koyarak gösterdiler.

Ve şimdi bir başka leninist kadın savaşçı, Serpil Cabadan, Aysun’dan devraldığı bayrağı zafere kadar taşımak için alınca kızıl bandını takıyor. Serpil Cabadan, yoldaşının ölümsüzleştiği bugün büyük yürüyüşüne başlıyor.

Devrim, ölüm orucu savaşçıların bedeninde ete kemiğe bürünüyor. Onlar, ‘Devrim Biziz, Biz Devrimiz’ şiarının nasıl gerçekliğe dönüştüğünü tüm dünyaya gösteriyorlar.

Evet, Ölüm Orucu eylemi sürüyor. ‘Gündüzlerinde aç gezilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan’ bir dünya için mücadele sürüyor. İşçi sınıfı ve emekçiler, zindanlardaki devrimci tutsaklara sahip çıkmadan bu mücadele zafere ulaşmaz. Şimdi yapılması gereken, zindanlardaki devrimci tutsakların sessiz çığlığına yüreklerimizin kapısını açmaktır. Onların sesini tüm dünyaya duyurmak, kafamızı onların kafasının yanına, yüreğimizi onların yüreklerinin yanına koymaktır.” denildi.

Basın açıklaması, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür”, “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek, Zafere Kadar” sloganlarıyla son buldu.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZAFERE KADAR DAİMA!**

Akdeniz’den Leninistler



Yürüyüş... Uzun Yürüyüşler...



Nice kahramanları bu uzun yürüyüşte güneşe uğurladık. Muratımız, Sibelimiz, Aysunumuz da bunlar arasında.

Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde, 26 Haziran 2001 tarihinde ölümsüzleşen, Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticilerinden Aysun Bozdoğan yoldaşımız için, 29 Haziran 2005 günü İstiklal Caddesi üzerinde Rumeli Han önünde düzenlediğimiz anma etkinliği, 18.30 civarlarında başladı.

Anmamız ilk olarak Grup Emeğe Ezgi'nin müzik dinletisiyle başladı. İlk olarak Aysun, Sibel ve Murat için bestelenmiş "Gel Bahar Ol" adlı şarkıyı söyledik. Daha sonra basın açıklaması okuyan Emeğe Ezgi Müzik Grubu'ndan Etkin Kaya, "Sanatçı sorumluluğu gereği çağına tanıklık etmek ve çağının sorunlarına çözüm olmak

isteyen şair, yazar ve çizerlerimiz daima baskı görmüş, işkencelere uğramış, hapsedilmiş, katledilmişlerdir. Sanatçı olmak zordur bu topraklarda... Yazmak yetmez, bir de yazdıklarının militan savaşıncı olman gerekir. Bu militan sanatçılarımızdan biri de Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticilerinden ve Müzik grubu elemanlarından olan Aysun Bozdoğan'dır. Genç Ekin'den koparılıp zindana atıldığında ve 19 Aralık sonrasında hücrelere kapatılan devrimci tutsaklardan birisidir Aysun canımız, Ayışığımız...

(...) Aysunumuz öyle bir türkü tutturdu ki dört duvar arasında, en sağır kulaklar dahi duymak zorunda kaldı... Bu türkümün notaları, insan iradesinin gücüydü... Bu türkümün notaları hücre hücre erimekti... Bu türkümün notaları insana olan bağlılık ve güvendi...

(...)Başladığı Ölüm Orucu Eyleminin 183. gününde kendinden önce gidenlerin ardından ölümsüzlüğe kanat açan Ayışığımız Aysun Bozdoğan'ı Ayışığı Sanat Merkezi olarak şiirlerimiz, marşlarımız ve oyunlarımızla anıyor ve onları unutturmayacağımıza söz veriyoruz" dedi. Şiir Grubu'ndan bir yoldaşımızın Ergül Çiçekler'in Ölüm Orucu Destanı'ndan Aysun Yoldaş için yazılan bölümü okumasının ardından, Serpil Cabadan'ın yazmış olduğu "Yıldız Dansı"nı, Devnim Tiyatro Atölyesi'nden izledik. Etkinlikte sık sık "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Müzik grubunun Çav Bella'yı söylemesinin ardından sokak etkinliğimiz sona erdi ve orada bulunanlarla birlikte her köşesinde Aysun yoldaşımızın anıları olan Ayışığı Sanat Merkezi'ne çıktık. İnsanlar, yüreklerinde duydukları coşku ve heyecanla çıktılar Rumeli Han'ın 6 katını ve orada Aysunumuzun güzelliğini yansıtan resimleriyle, dinleyenleri büyüyen kadife sesle karşılaştılar. Gelenlerin arasında ev kadınları, onların her biri yeni bir Aysun olmaya aday çocukları, işçiler ve emekçiler vardı. Burada yoldaşları anlattılar Aysun'u... Şiirler okundu, onun sevdiği ve söylediği türküler söylendi.

Anma sona erdiğinde Aysunumuzun, umuda sınıksız sarılmış gözleri uğurluyordu gelenleri...

AYSUN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

**UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri/TAKSİM

DÖB'DEN AYIŞIĞIMIZ İÇİN PANKART

Burjuvazinin askeri-bürokratik aygıtı olan devletin, 19 Aralık 2000'de acımasızca ve vahşice gerçekleştirdiği zindan katliamları, bir kez daha göstermiştir ki, egemenliğini ayakta tutabilmek için yapmayacağı şey yoktur.

Fakat bunun karşılığında bedenlerini düşmana karşı birer kurşun gibi kullanan proletaryanın yiğit savaşçıların, tarihe kanlarıyla yazdığı ve yazmakta olduğu bir destan yaşanmaktadır.

O destanın kalemlerinden biridir Aysun Bozdoğan. O, burjuvaziye karşı devrimci duygularıyla bedenini kızıl bir oka çevirmeyi bilmiştir.

Aysunumuz, Ayışığımız, mücadeleye ilk saflarında başlamıştı. Devrimci Öğrenci Birliği DÖB, 26.06.2005 tarihinde, yani Aysun'umuzun ölümsüzleştiği gün, Gazi Mahallesi Dörtöyl durağının yanındaki bir kırtasiyenin kepenklerine, üzerinde "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür, Ölüm Orucu Sürüyor. Devrimci Öğrenci Birliği" yazan bir pankart asmıştır.

26.06.2005 tarihi aynı zamanda bir diğer yoldaşımız Serpil Cabadan'ın Ölüm Orucu Eylemine başladığı gündür, yani bayrak Aysunumuzdan Serpilimize geçmiştir.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYÖR SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

**DÖB
Devrimci Öğrenci Birliği/Gazi Mahallesi**

TAYAD'DAN ULUSLARARASI SEMPOZYUM

25-26 Haziran tarihlerinde Muammer Karaca Tiyatro Salonunda TAYAD Tecrit ve Uluslararası Tecritle Mücadele sempozyumu düzenledi. Bu sempozyumda çeşitli konuşmacılar söz aldılar. Tecritin pek çok boyutunu anlattılar. İnsani, tıbbi, hukuki vs boyutuyla ele aldılar. Sempozyumda değişik ülkelerden katılımcılar da yer almıştı. Onlarda kendi ülkelerinde yaşanan işkence ve tecridi anlattılar. DETAK olarak sempozyuma bizde gittik ve bir tebliğ okuduk. 25 Haziran'da okuduğumuz tebliğde devrimci tutsak aileleri örgütlenmelerinin mücadele birliğini sağlamak ve bunun için de çatı örgütlenmesine gidilmesi gerektiği vurgulandı. Sempozyum iki gün süresince sabah saat 9:30'da başlayıp üçer bölüm halinde devam etti. TAYAD'ın gerçekleştirmiş olduğu sempozyumun sonuç bildirgesi 27 Haziran'da sunuldu.

DEVİRİM SAVAŞÇILARINA AVRUPA'DA ANMA*

Son altı aydır devrimin yaşadığı yükselişi boğmak için azgınca saldıran faşist TC devletinin Türkiye ve Kürdistan'da estirdiği karşı-devrimci terör, milyonlarca insanımızın yaşadığı Avrupa'yı bu yönüyle de etkilemekteydi. Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmeler, kah faşist devlete destek veren hükümetlerin demecilerinden, kah Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci sosyalist örgütlerin eylemleri nedeniyle son dönemlerde Avrupa kamuoyunda tartışılan en önde gelen konulardan biri olagelmekteydi. Devrimci

örgütlerin etkinliğini artırmaması, emekçi kadınların Beyazıt direnişi, SEKA ve benzeri proleter eylemler, Newroz gösterileri, devrimcilere karşı gerçekleştirilen faşist saldırılar ve Kürdistan'daki askeri operasyonlar bulunduğumuz Almanya'da sokakları ısıtan önemli gelişmelerdi.

Tüm devrimci gelişmelere yapılan saldırıların son büyük halkası olan MKP önder ve savaşçılarına yönelik katliam, tıpkı ülkelerimizde olduğu gibi, Almanya'da da büyük bir etki yarattı. Ham "demokratikleşme" hayalleri kuranlar, Avrupa'nın "yumuşak toprağı" nedeniyle reformist kafalara sahip olanların yaşadığı hayal kırıklığı bir yanda birikirken, öte yanda, buradaki devrimci güçlerin yanında yüksek bir ruh hali, devlete tepki ve güç birikmesi oldu. Son altı yılın en hareketli, en devrimci dönemini yaşıyoruz.

Ve Almanya'dan Leninistler olarak bu sürece tüm gücümüzü katıyoruz

Dersim'deki Katliama Yönelik Protesto Eylemleri

İşsizliği ve HARTZ 4 saldırısını protesto etmek amacıyla hala Almanya'nın birçok kentinde sürdürülen ve onbirinci ayını geride bırakan Pazartesi Eylemlerinden biri olan Reutlingen Meydanı'ndaki eylemde Dersim katliamı kınandı. 20 Haziran'daki Pazartesi Eyleminde Almanca olarak hazırladığımız bilgilendirme, TC'yi teshir ve protesto içeren metni okuduk. Metin okunduktan sonra "Hoch Die Internationale Solidarität" (Enternasyonal Dayanışmayı Yükselt) sloganı hep birlikte atıldı

Yirmi İki Haziran... Ziyaret

Yüzlerini illegal ve silahlı mücadeleye dönmüş ölümsüzleşen savaşçıları sahiplendiğimizi bildirmek için, MKP taraftarlarını ziyaret ettik. Zindanlardaki baskılar, işçi sınıfına yönelik saldırılar, Kürt halkına yönelik operasyonlar ve son olarak MKP operasyonunun devrimci ve illegal örgütlenmenin tümüne yapılmış bir saldırı olduğunu gördüğümüzü ve bu zor günde her türlü desteği vereceğimizi belirttik.

Yirmi Üç Haziran... İzinsiz Yasadışı Bir Gösteri

Çok kısa bir zamanda organize edilen ve bize son gün bildirilen Stuttgart'taki eyleme katıldık. Stuttgart'ın en kalabalık ve en işlek merkezi caddesi olan König Strasse'deki açık kitle gösterisine üçyüzlü kişi katıldı. Geçen yılki NATO protestoları için izinli bir gösteriye ikiyüz kişi katıldığını hatırlarsak, katılımcı kitlenin önemi ortaya çıkmış olu-



yor. Ama asıl önemlisi, eylemin ruh haliydi. Eylemde ortak pankart vardı, sloganlar öfke ve bağlılık tek bir parçaydı... Tam bir saat süren, Almanca ve Türkçe konuşmaların yapıldığı eyleme polis müdahale etmedi. Takviye güç isteyen polise kayıp verilmedi.

Yirmi Beş Haziran... Merkezi Büyük Yürüyüş

Almanya'nın Duisburg kentinde Cumartesi günü düzenlenen yürüyüş, saat 11:30'da başladı. Emperyalizmin polis teşkilatı uzak yerlerden ve Avrupa'nın değişik ülkelerinden gelecek katılımcı kitle sayısını az tutabilmek için, yürüyüşün öğleden sonra yapılmasına izin vermemişti.

Duisburg'da toplanan binlerce insan, Dersim'den Gazi mahallesine ve oradan birçok kente taşınan ruh halini ve dayanışmayı sahiplendi. Son zamanların en şiddetli yağmuruna rağmen, hiç kimse alanı terk etmedi. En önde ölümsüzleşenlerin resimleri, tek pankart, kortejin başından sonuna dek uzanan kızıl bir bez ve herkesin elinde sadece kızıl bayrak... Devrimci örgütler ve üçbin kişilik kitle kelimenin tam anlamıyla tek vücut olup yürüyüşe geçti

Almanya sokakları uzun yıllardır böylesine öfkeli ve coşkulu bir kitle görmemişti. Sloganlar dört kilometrelik yürüyüş boyunca hiç susmadı. En çok atılan iki slogan "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz" idi.

Kitlenin büyük çoğunluğu gençlerdi...insanlarımız devrimin etrafında kenetlenmişti.

Biz eylem üzerinde sadece "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" yazan pankartla katıldık. Yürüyüş boyunca Parti bildirisi dağıtıldı. İki saatlik yürüyüş bittiğinde tüm kitle aynı gün akşamı yapılacak olan anma etkinliği için salona doğru hareket etti.

Anma etkinliği, tam kırk dakika boyunca ölümsüzleşen savaşçıları için yapılan alkışlarla başladı. Hayatlarını devrim mücadelesine adanmış, dağlarda, zindanlarda ve Avrupa'da devrimciliği yaşamlarıyla bütünleşmiş bu insanlara alkışlayanlar sadece ellerimiz değil, yüreklerimizdi... Her şey kindi, her şey devrime bağlılıktı... Onları ancak öyle anabilirdik. Binlerce insan bütün yumruklar havada sloganlarıyla bunu gösterdi. Sinevizyon gösteriminin, konuşmaların ve törenlerin yapıldığı etkinlikte, içlerinde TKEP/Leninist ve KONGRA GEL'in de dahil olduğu birçok örgütün mesajları okundu.

Etkinlik başladığı gibi öfke ve dayanışmayla sona erdi.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR! YAŞASIN DEVRİMCI GÜÇLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Almanya'dan Leninistler

* Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR

Türk Devleti katliamlara devam ediyor. Dersim’de Maoist Komünist Partisi’nin 17 önder kadro ve savaşçısı katledildi. Türk Ordusunun, hava desteğinde ve kimyasal silahlar kullanarak gerçekleştirdiği katliamda, Cafer Cangöz, Aydın Hambayat, Ali Rıza Sabur, Cemal Çakmak, Kenan Çakıcı, Okan Ünsal, Berna Ünsal, Alaattin Ateş, Ökkeş Karaoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz, Binali Güler, Dursun Turgut, Gülnaz Yıldız, Ahmet Perktas, Çağdaş Can ve Ersin Kantar isimli devrimciler katledildi.

Zindanlarda yıllardır süren saldırıların geldiği yeni boyut, Kürdistan’da aralıksız süren askeri operasyonlar, işçi sınıfı ve emekçilerin süreklileşen eylemlerine karşı yapılan saldırılar ve son olarak, devrimcilere karşı gerçekleştirilen katliam, bu bütünlüklü karşı-devrimci saldırının bir parçasıdır.

Ne AB masalları, ne de demokratikleşme yalanları, devletin egemenliğini sürdürebilme çabasında bir işe yararmıştır. Türk Devleti, devrim karşısında, elin-

de kalan tek silahını, yani zor yöntemlerini kullanacaktır. Bu ise, devletin devrim karşısındaki aczinin boyutlanışından başka bir şey göstermez.

Türkiye ve Kürdistan sınıflar mücadelesi tarihi göstermiştir ki, bu topraklarda yapılan hiç bir katliam devrim mücadelesini durdurmaya yetmemiştir. Savaşarak ölümsüzleşenleri devrim tarihimiz unutmamıştır. Üzerinde yaşadığımız topraklarda, devrimci mücadele ile birlikte doğan umut her zaman olduğu gibi bugün de dipdirdir. Ölümsüzleşen her devrim savaşçısı bu umudun yeniden ve yeniden ispatlanışdır. Türkiye ve Kürdistan topraklarında devrim yok edilemez!..

DEVİRİMCİ DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM

Yapılan saldırı ve katliam bir bütün olarak devrimci hareket tarafından karşılanmalıdır. Katledilenlerin her biri, yaşamlarını devrimci mücadeleye adanmış ve ülkelerimiz devrim tarihindeki birçok önemli süreçte bulunmuş dev-

rimcilerdir. Yüzünü illegal silahlı mücadeleye, devrime dönmüş ve Denizlerden, Mahirlerden, İbolardan bugüne aktarılan devrimci cüreti, son eylemleriyle somutlamış bu yiğit devrimcileri sahiplenmek herkesin görevidir. TKEP/Leninist Avrupa Örgütüllüğü, bulunduğumuz alanda tüm gücüyle bu görevi omuzlamaya çalışacaktır.

İşçiler, Emekçiler, Gençler,

Bu süreçte yapılacak bütün eylemlere katılalım. Katliama karşı, bulunduğumuz yerlerde protesto eylemleri organize edelim. Türk Devletinin teshiri için elimizdeki olanakları seferber edelim. Devrimci dayanışmayı yükseltelim!..

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!..
YASASIN DEVİRİMCİ GÜÇLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!..

TKEP/LENİNİST
AVRUPA KOMİTESİ

NOT: Elimize e-posta yoluyla geçen bu bildiri haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

MKP Gerillaları Ölümsüzdür Yaşasın Devrimci Dayanışma

Dersim Ovacık’ta katledilen 17 MKP gerillası için bir eylem de 21 Haziran günü Galatasaray Postanesi önünde tüm devrimci grupların katılımıyla gerçekleşti.

Mücadele Birliği, SODAP, BDSP, Alınteri, Partizan, HÖC, Kaldıraç, İşçi Mücadelesi, EHP, Devrim Dergisi, Köz, DHP, Devrimci Hareket, TKP, ESP, HKM, SDP, Proleter Devrimci Duruş, Maya, Ürün ve DEHAP tarafından ortaklaşa düzenlenen basın açıklamasında katledilen MKP’liler için tam bir devrimci dayanışma sergilendi.

Kızıl bayraklarla ve katledilen gerillaların isimlerinin ve resimlerinin bulunduğu “Canımız Halk Savaşına Feda Olsun, Demokratik Haklar Platformu” yazılı bir pankartla toplanan kitle, polis Taksim’e yürünmesine izin vermeyince Galatasaray Lisesi önünde yaptı basın açıklamasını.

“Bizler, bu katliamlar karşısında sessiz kalmayacağımızı ve halkın haklı de-

ğerlerine ve mücadelesine, bu uğurda verdiği bedellere, şehitlere her zaman sahip çıkacağımızı ifade etmek için buradayız. Dersimdeki operasyon durdurulsun, kayıp ve yaralıların akıbeti açıklansın” denilen açıklamada sık sık “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Gün Gelecek Devran Dönecek, Katiller Halka Hesap Verecek” sloganları atıldı. Grup Yorum da söylediği marşlarla eyleme destek verdi.



MERCAN SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR



17 Haziran günü Dersim'in Ovacık ilçesi kırsalındaki Mercan Vadisi'ne TC ordusunun yaptığı katliamda, 17 MKP'li ölümsüzleşti. MKP'lilerin cenazelerinin sahiplenilmemesi için, otopsi yapılacağı gerekçesi ile devlet tarafından helikopterle Malatya'ya götürüldü. Malatya Devlet Hastanesi'ne götürülen MKP'lilerin vücutlarında yanıklar, darp izleri ve kopuk uzuvların olduğu tespit edildi. Katliamın vahşeti akıllara kimyasal silah kullanılmış olabileceği kuşkusunu getirdi. Cenazeler, ancak 2 gün sonra, 19 Haziran günü Adli Tıp Kurumu önünde bekleyen ailelerine teslim edildi. Cenazeleri ailelerle birlikte sivil toplum örgütleri ve devrimci çevreler, sloganlarla karşıladılar. Cenazeler daha sonra törenle Dersim, Ankara, Muş, Antep, İzmir ve İstanbul'a uğurlandı.

Dersim:

Ölümsüzleşen 8 MKP'linin cenazesi, 19 Haziran akşamı Dersim halkı tarafından Mazgirt Köprüsü'nde karşılanarak konvoylar halinde Dersim Cemevi'ne getirildi. Cemevi



önünde toplanan yüzlerce kişi, "Yaşasın Halk Savaşımız", "Halk Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartları ve orak çekiçli kızıl bayraklar açarak sloganlarla savaşçıları uğurladılar.

20 Haziran günü Ali Rıza Sabur, Taylan Yıldız, Aydın Hambayat, Cafer Cangöz ve Ahmet Perktas Cemevi önünde yapılan eylemle anıldı. Yüzlerce kişinin katıldığı törende, cenazeler morgdan parti bayraklarına sarılarak "Ovacık Şehitleri Ölümsüzdür", "Halk Savaşı Ölümsüzdür" pankartları, sloganlar ve marşlar eşliğinde Atatürk Mahallesi Mezarlığına götürüldü. Yapılan saygı duruşu ve okunan MKP bildirisinin ardından, sloganlarla toprağa verildiler.

Gülnoz Yıldız ve Allattin Ataş ise, 19 Haziran akşamı, Hozat ilçesine götürülerek törenle defnedilmişti.

Muş/Varto:

İbrahim Akdeniz de, yüzlerce kişinin katıldığı törenle, 19 Haziran günü, doğum yeri olan Muş'un Varto ilçesinde defnedildi. Emera Köyü mezarlığına kırmızı bayrağa sarılı getirilen İbrahim Akdeniz'in cenazesinde de etraftan bir kuşatma altındaydı.

Antep/İslahiye:

Ökkeş Karaoğlu, 20 Haziran günü, Antep'in İslahiye ilçesinde bağlı Kavaklar Kö-

yü'nde, kuşatma altında toprağa verildi.

Ankara:

Okan Ünsal, Berna Saygılı Ünsal ve Kenan Çakıcı, ölümsüzlük yatağına konmak üzere 21 Haziran günü Ankara'ya getirildi. Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılan anma törenine katılan yüzlerce kişi, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "17'ler Yaşıyor Halk Savaşı Sürüyor" sloganları attı. Cenazelerin parti bayrağına sarılmasına müdahale eden polis ve kitle arasında çıkan tartışmanın ardından, Okan ve Berna Ünsal Karşıyaka Mezarlığı'na, Kenan Çakıcı ise Cebeci Mezarlığına defnedildi.

İstanbul:

20 Haziran'da Çağdaş Can ve Cemal Çakmak, Gazi Mahallesi Cemevi'ne getirildiler. 21 Haziranda ise Dursun Turgut ve Ersin Kantar güneşe uğurlanmak üzere Gazi Cemevine getirildi. Cenazeler Cemevi morgunda yıkılırken, dışarıda da acıyı ve öfkeyi bir arada yaşayan kalabalığın sayısı binleri aşıyordu. Yoldaşları, siper yoldaşları, Gazi halkı bağrına basıyordu yoksul emekçi çocuklarının cenazelerini. Sabah saatlerinde duyulmaya başlayan sloganlar, cenazeler tabutlarla dışarı çıkınca sadece Gazi değil, tüm İstanbul'u sarıyordu sanki. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Halk Savaşçıları Ölümsüzdür",





“Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz”, sloganları ile cenazeler dışarı çıktığında 17’ler şahsında tüm devrim savaşıları için saygı duruşunda bulunuldu. Yaşlısı genci ile 7’den 70’e herkes, ellerinde kızıl bayraklar ile oradaydı. En önce MKP-HKO çelenkleri, arkasında “Canımız Halk Savaşına Feda Olsun” yazılı ve 17’lerin resimlerinin bulunduğu pankart ve İstanbul’un kızıl bayraklarla gelen emekçileri geliyordu.

Cemevinden yürüyüşe başlayan kortej, 4-5 bin kişiye ulaştı. Gazi esnafı ise kepenk kapatarak eylemlere destek verdi. İlk gün, yürüyüş esnasında devletin “kara nokta” adı verdiği yerlere diktiği “MOBESE” güvenlik kameralarından biri, iki devrimci genç tarafından kızıl bayrakla kapatıldı. Kitle, onlarca metre uzunluğunda dev bir kızıl bayrak taşıdı yürüyüş boyunca. İlk gün parti bayrağına sarılı cenazeler karakolun önünden geçirilirken, TMSŞ, Çevik kuvvet ve karakol polisleri dışarıya adım atmadan bahçeden izliyorlardı cenazeyi. “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Mercan Şehitleri Ölümsüzdür”, “MKP Şehitleri Ölümsüzdür”, “Faşizme Karşı Silah Başına” sloganları atan kitle, mahalle çıkışında otobüslere binerek Cebeci Mezarlığına ulaştı. Konuşmalar ve sloganlar eşliğinde cenazeler toprağa verildi.

İzmir:

Devrimin kendini güncel olarak gösterdiği süreçlerde faşizmin azgımlaşacağını, tüm demokratikleşme palavralarının aslında işçi emekçileri ve ezilen halkları uyutmak için uydurulan yalanlar olduğunu biliyoruz. Tüm Türkiye ve K.Kürdistan’da patlayan işçi-emekçi eylemleri, Kürt halkının özgürlüğe olan açlığı sermayenin devletini ürkütüyor. Ve sonuç olarak kapana kısılmış vahşi bir hayvan nasıl sağa sola saldırır, nasıl çırpırsa, TC devleti ve sermaye sınıfı da aynen öyle son çırpınışlarını gittikçe vahşileşerek gösteriyor.

Devletin tüm Türkiye ve K. Kürdistan’daki saldırıları, operasyonları giderek ar-

ıyor. En son Dersim Mercan ovasında MKP-HKO gerillalarına yönelik operasyon ve Van’da PKK’ye yönelik operasyonlarda ölümsüzleşen gerillaların cenaze törenindeki saldırıları, sermaye egemenliğindeki faşist TC’nin devrimi engellemeye çabalarıdır.

Dersim Mercanda katledilen gerillaların bazılarının cenazeleri memleketlerinde toprağa verildi. Bazılarının cenazeleri ise ailelerine verilmeyerek gizlice gömülmeye çalışıldı. Van’daki 2 PKK gerillasının cenazesi ise gece yarısı gizlice gömüldü. Ölümsüzleşen MKP-HKO gerillası Binali Güler’de İzmir’de toprağa verildi. Binali Güler 200 kişinin omuzlarında, sloganlar eşliğinde güneşe uğurlandı. □

BİNALİ GÜLER İZMİR’DE GÜNEŞE UĞURLANDI

Ölümsüzleşen MKP-HKO gerillalarından Binali Güler de İzmirliydi. Gülerin cenazesi İzmir Kuruçeşme’deki evine getirilecekti. 20 Haziran günü siyasi yapılar arası yapılan toplantıda sabah cenazenin getirileceği aracın bir grup tarafından karşılanarak, olabilecek bir engellemeye karşı tedbir alınması kararlaştırıldı.

21 Haziran sabahı saat: 08.00 da aralarında Mücadele Birliği okurlarının da bulunduğu yaklaşık 30 kişi cenazeyi karşılamak için İzmir şehir girişine yakın olan Belkahve bölgesine gittik. Belkahve’de bir süre bekledikten sonra cenazeyi taşıyan minibüsün gelmesiyle İzmir Kuruçeşme Cemevine doğru hareket ettik.

Saat 12.00 sularında cemevine geldiğimizde Binali Gülerin ailesinin feryatları tüm İzmir’i sarstı. Binali Gülerin cenazesi cemevinde yıkılırken cem evi önu giderek kalabalıklaştı. Cenazeyi sahiplenen halk ve devrimciler cemevi önünde “Binali Güler Ölümsüzdür”, “Halk Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Devrim savaşçıları Ölümsüzdür” pankartları açarak Binali Gülerin cenazenin çıkarılması beklediler.

Gülerin cesedi çıkarılıp cenaze aracına konulduktan sonra pankartlarla aracın önüne geçerek slogan atmaya başladık. Yaklaşık 200 kişi “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Binali Güler Ölümsüzdür”, “Halk Savaşçıları Ölümsüzdür”, “17’ler Yaşıyor, Savaş Sü-rüyor”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları eşliğinde cenaze aracını ortaya alarak yürüyüşe geçtik.

Mezarlığa gitmek için araçlara bineceğimiz ana yola kadar sloganlar eşliğinde yürüyüş sürdü. Yürüyüş sırasında Binali Gülerin annesinin ve kardeşlerinin attığı “Binali Yoldaş Ölümsüzdür” ve “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganları kitlenin faşizme karşı olan öfkesini körükliyordu.

Ana yolda çevirdiğimiz minibüslere ve orda bulunan araçlara binerek Kaynaklar mezarlığına gittik. Mezarlığa gelir gelmez tekrar pankartlarımızı açarak kortej oluşturduk ve slogan atmaya başladık. Güler’in bedeni mezara indirilmeden önce yoldaşları bir konuşma yaptılar. Daha sonra devrimci yapıların imzası olan ortak metin okundu. Bir yoldaş “Töre” adlı şiiri okudu. Onu tanyan, bilen birkaç yoldaşın yaptığı konuşmalardan sonra cenaze töreni “Binali Yoldaş Ölümsüzdür” sloganlarıyla sona erdi. O’nu bir devrim savaşçısının yaşamına uygun olarak bir eylemle güneşe uğurladık.

Bu yaşanan son olaylar sermaye ne kadar zora düşerse faşizmin saldırılarının da o kadar çok ve vahşi olacağını gösteriyor. Bu saldırılara karşı ancak silahlı halk ayaklanmasıyla karşı durabilir, sermayenin egemenliğini ancak iktidar için savaşarak yıkabiliriz.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

İzmir’den bir Mücadele Birliği Okuru

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR





Ölüm Orucu SÜRÜYOR!



ZINDANLAR DEVRİMİ HAYKIRMAYA DEVAM EDİYOR*

Aylardır yaşadığımız bütün olaylar iç savaşın yeni bir boyut kazandığını gösteriyor. Zindanları hedefleyen yeni saldırılar, açık kitle gösterilerine karşı girişilen linç denemeleri, üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar, Kürdistan'da sürdürülen operasyon ve katliamlar bunun göstergeleridir. Sermayenin devleti, egemenliğini sürdürebilmek için, devrimi yok etmesi gerektiğini biliyor ve bunun için de iç savaş boyutlandırarak sonuç almak istiyor... Ama gözlerden kaçmaması gereken bir olgu daha var: Yapılan hiçbir faşist saldırı cevapsız kalmıyor. Faşizmin bütün saldırıları, kendini vuran bir silaha dönüşüyor. Devrimci mücadele bütün cephelerde güç kazanarak ilerliyor.

Ölüm Orucu Eylemi, Türk devletinin, 19 Aralık Zindan Katliamı ile başlayan, devrimi kanla boğma saldırısı önünde set olmaya devam ediyor. Tutsakların kararlı mücadelesi sonucu, TC, beş yıldır süren tüm vahşi saldırılarına rağmen, zindanlarda istediği sonucu alamıyor. Devrimci tutsaklar, bütün olumsuz koşullara, sansüre, suskunluk fesadına ve maruz kaldıkları insanlık dışı uygulamalara rağmen, bedenlerini Türkiye ve K.Kürdistan devriminin siperlerine sürüyorlar. Ölüm Orucu, yılları aşan bir kararlılıkla devam ediyor!.. Bu kararlılık,

**SERPİL
CABADAN**

bu cüret mutlaka zafere ulaşacaktır.

Ne, iç savaşın yeni bir boyut kazandığının ilk işaretlerinden biri olan ve zindanları hedef alan ÇİK saldırısı ne de dışarıda azgınca bir hızla yaşanan faşist saldırı ve katliamlar, Türkiye ve K.Kürdistan topraklarındaki devrim yürüyüşünü engelleyebilecektir. Bunun ispatı, yılların hiç bir şey eksiltemediği kararlılıktır. Bunun ispatı, teslim olmayan, teslim alınamayan devrimci tutsaklardır. Bunun ispatı, devrimi ölümsüz kararlılıklarıyla yücelten 119 candır.

Bunun ispatı, Ölüm Orucu siperlerini boş bırakmayan devrim savaçlarıdır!...

İşte Bir Savaşçı Daha Yola Çıktı!

Serpil Cabadan Ölüm Orucunun Kızıl Bandını Kuşandı...

Aysun Bozdoğan Yoldaşımızın Ölümsüzlüğe yürüyüşünün yıldönümü olan 26 Haziran 2005 tarihinde, Gebze Zindanında bulunan TKEP/Leninist dava tutsağı Serpil Cabadan, Ölüm Orucu eylemine başladı.

Ölüm Orucu ilk günkü kararlılıkla hedefine doğru yürüyor ve zindanlar devrimi haykirmaya devam ediyor.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!
ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

TKEP/LENİNİST Avrupa Komitesi

*Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.